

Yeniden • • Millî

MÜCADELE

Millet Evladı:

**KOMÜNİZM
NAMUS VE HAYATINI
TEHDİT EDİYOR**

yüce din, büyük devlet, şerefli millet, bölünmez vatan
ve gözbebeğin, namusunun, korunması için ;

**MİLLÎ MÜCADELEMİZİ
GÜÇLENDİRELİM**

8 EYLÜL 1970

SAYI : 32

HAYAT

EGİTİM - ÖĞRETİM

Bir devletin ve milletin en önemli ve feyizli vazifelerinden biri de Millî Eğitim'dir. İnsan gücü yetiştiren en büyük müessese Millî Eğitim Bakanlığı'dır. Şurası da unutulmamalıdır ki, okulların bozulması, orduların bozulmasından daha tehlikelidir. Çünkü bütün branşlara basamak okullardır.

Okulların en önemli vazifesi şahsiyetli, feragatli millet evlatları yetiştirmektir. Şahsiyet de şu terkipden meydana gelir: Yaş, tecrübe, millî kültür.

Millî kültür, bir milletin ahlâkî, dinî, sanatî, örf ve adetleridir... Millî kültür, medeniyet gibi Beynelmîlel değildir. Kendine has özelliği vardır. İşte okullarımızda öğrencilerimize bizim olan millî kültürü vermeliyiz.

Herşey dinî duygu ve telkinle olur. Onun için din adamlarımız da en iyi şekilde yetiştirmemiz lâzımdır.

Bugün din adamlarımızın yetişmesinde en büyük yük İmam-Hatip Okullarına düşmektedir. Ve millet ümidini bu okullara bağlamıştır.

Fakat hazırlanan son eğitim tasarısının milletin bu son ümidini söndüreceği kanaatindeyim.

8. Eğitim şurası toplantısında bu kararın düzeltilmesini milletim adına şûra üyelerinden dilerim.

ABDÜLKADİR ERBAHCECI
GAZİANTEP

A. KIZIM

A kızım, güzel kızım aklın yok mu hiç
senin?

Yana yana mesire dönmüş o ipek tenin.
Maksi dersin. eteğin uzun yeri süpürür,
Böyle etekle kızım insan rahat mı yürür?
Ayak ayak üstüne atarsın gaygisızca,
Utanmak ne bilmezsin, tavırlar saygisızca.
Kısmetime bir zengin çıkar mı dersin
şansta.

Aklın gündüz plajda, gece düğünde,
dansta.
Bu tazelik, canlılık ele geçer dem değil,
Kumda erkekle uzan bir yerin mahremi
değil!

Boş verirsin boyuna işe, eve, ocağa,
Gezersin bebek gibi hep kucaktan kucaca.
Hakkı, gülmek eğlenmek şimdi en güzel
çağın,

Fakat aklına gelsin bir anne olacağın.
Yarın çocuklar olur. tahsil, ekmek aş ister
Bilgili bir kafayla hayatta savaş ister.

Hazırlanmazsa gençler sonra ne olur hali?
Hep anaya, babaya mı yüklenir vebali?
Aşırıya yanaşma. her şeyini karar et,

Seni yükseltir, korur mazbut hayat, fazilet.
Yakısanı gly süslen ve edeplice örtün,
Seni daha da güzel gösterecektir örtün.

A kızım, güzel kızım terbiyeden yana ol,
Talibin çıksın, evlen, hayali bir ana ol.

Adnan PEŞKİRCİOĞLU

Türkistan'dan

Gelen Çağlık

Gitmeyi hiç gözümde yaş,
SiliREM, ağlayı ağlayı.
Sorma mene, nazlı gardaş,
DönireM, ağlayı ağlayı!

Öz yurdunda köleyim men,
Nice yıldır böyleyim men.
Sor derdimi, söyleyim men ,
Yanırem, ağlayı ağlayı!

Zalim her dem zulmeyleyi,
Bağrım, ciğerim deleyi,
Söyle mene, men neyleyi,
GeziREM, ağlayı ağlayı!

Öz yurdunda dirlik bilmem
Ayırdılar, birlik bilmem.
Men, böyle esirlik bilmem,
Doymırem, ağlayı ağlayı!

Hürriyet mene düş oldu,
Onu da görmek güc oldu.
Baharım bilem kış oldu,
Donırem, ağlayı ağlayı!

Esaret meni bitirdi,
Üstüme zalim getirdi.
Men öksüz, vatan vıttırdi,
GeziREM, ağlayı ağlayı!

Cobandım gür dağlarında,
Men, o hürlik çağlarında.
Şimdi, esir kamplarında,
Sen esirlik bilirmisen.

Ne he demen ölümisen,
Sorırem ağlayı ağlayı!
Sen mene gardaşmisen.
Yoksam, bi gara daşmisen.

Sağırımsen, sarhosmisen,
İnlırem, ağlayı ağlayı!
Gardaş, bizi yok edivler!
Bilsen bize çok ediyler!

Köleliğe tok ediyler,
Öliyrem, ağlayı ağlayı!
Gardaş, sen menden çok hürsen
Diy, zem ağlayı ağlayı!

Dönırem senin dağına,
Yelin konılır bağıma.
Men onu, ta ciğerime,
Çekırem ağlayı ağlayı!

Men esirim, ıstı men!
Esir görmeyem men sen!
Bımmımsen sen düşmen!
Söyliyrem ağlayı ağlayı!

GÖMÜLÜ ÇOBAN

Hayat mihnetli bir yük, omuzlarımızda büyük,
Doğuşundan ölenedek, mücadelede insan,
Her şeyde var bir son inan,
Düşünecek olursan.

Durmaz, kovalar birbirini, aylar, seneler haftalar,
Bir tarafta yoldan çıkmışlar,
Kızgın güneşte yanan, kıvranan solucanlar,
Gibi darda kalmış nice canlar,

Bazen Tanrı, bazen hayvandan aşağı olmuş insanlar
Ölüm bir kara gölge, ardımızda takibeder,
Kaçanı yakalar, yürüyenin önünde kader.

Bu böyle; gelince, gitmek var kaderde,

Hani? Şimdiyedek gelip gidenler nerde?

Güçlü olan üstün olmuş, mazlum olan kahr yerde,
Uçmuş kuşlar buradan kervanlar geçmiş, kâfilelerle

Fakir hakkını yiyenler! Allah yoktur diyenler,

Göster şimdi nerede, nerede kaldı?

Kader saati çaldı, ecel canlarını elinden aldı.

Madem ağlayıp gülenler olmuş biz gibi...

Söyle! Kim bu varlığın en ilk sahibi?

Madem geldik dünyaya bir işe yaramalı,

Her şeyden var bir maksat asıl onu aramalı.

Aklma gelen her şey, gördüğün bu mevcudat.

Yiyip eğlenmek için mi, yaradılmış kâinat?

Uyan da ona bağlan ecel kapını çalmadan,

Seni sen yaparı ara son uykuya dalmadan.

Herkes bilir çıkacağını... Ateş olan yerden

damannı

Kaymeti kalır mı sanki, ölümü gördükten sonra
imânın.

Hakikat gizli kalır, doğan gizliden gelir. Ölen gizli,
Olmayaydı bunda hikmet, Rabbim de kalmazdı gizli

HÜSEYİN AKÖĞRETMEN

YAHUDİ DOLANI

Solculuk, emperyalistlik,
Siyonistlik, komünistlik,
Aynı kapiya çıkar,
Temeli Yahudilik!

Seyfeddin KÜRSAD
P.K 79 Erzurum

Sayın Yeniden Millî Mücadele

Mecmuası İlgililerinin

Nazarı Dikkatine

Yurduzdaki son hadise- B — İşçi neden greve sü-
ler, yapılan devalüasyon ve rüklenmek isteniyor?
bunun yanında daha yapıla- C — Türk işçisi neden ko-
cak olan işçi grevleri millet minizme kanatınc edilmek is-
ve memleketimiz için iyi bir teniyor?
netice vermeyecektir. Bütün bu olanlardan ve
bundan sonra olacak hadise-
lerden kimler sorumludur!

Bir işçi olmam sebebiyle siz C — Gibi mevzuların milletimize
ilgilerden mecmuanızın «Mil-
letin Sesi» bölümünde: ve ilgililere arz edilmesini say

A — İşçi dertleri neden gılgımla arz ederim.
dinlenmek istenmiyor? İsmi Mahfuz

Milletin iman, ahlâk. kültür
tarih ve menfaatine bağlı
haftalık siyasi
MİLLÎ DÂVÂ MECMUASI

Yıl: 1 — Sayı: 32

SAHİBİ

Ömer Ziya Belviranlı

MESUL MÜDÜR

A. Selim Arkoç

Devamlı Yazı Kadromuz
AYKUT EDİBALI
YILMAZ KARAĞLU
NECMEDDİN TURINAY
SABAHADDİN ERİŞ

IDARE YERİ

Babıâli Cad. No: 50/4
Cağaloğlu — İstanbul
Telefon: 27 73 10

DİZGİ

Şen-Al Matbaası

BASKI

Güneş Matbaacılık T.A.Ş.
Cağaloğlu — İst.

ABONE ŞARTLARI

Bir Senelik: 70 Lira
Altı Aylık : 35 Lira
Üç Aylık : 18 Lira

FIATİ: 150 KURUŞ

Komünist İhtilâline Karşı UYANIK OLALIM

Tarihi şeref levhaları ile dolu bir milletiz. Ancak bugünkü durumumuz şerefli tarihimizle tam bir tezat halindedir. Asırlık ihanetlerin ve gafil idarecilerin gafletleri sonucu, koskoca bir imparatorluk yıkıldıktan sonra da, milletimizi tehdit eden tehlikeler azalmamış, aksine artmıştır. Ekonomik, sosyal ve ahlâkî yıkım gittikçe genişlemektedir.

Tarihin ender kaydettiği bir yıkılışın neticesi olarak, henüz yaralı ve muzdarip bir haldeyiz. Her gün artan ızdırabımız ise, millet düşmanlarının zehirli telkinleri için, elverişli bir ortam hazırlamaktadır. Milletimiz yok oluş çığırından kurtulmak için, göz yaşartıcı bir gayret sarfediyor. İmanında akisler meydana getirecek her teşebbüse koşuyor. Varlığını koruyacağı kanaatinde olduğu her sese kulak kabartıyor. Milletimiz var oluşun ve eski azametini kavuşmanın iç ürpertisi ve heyecanı içinde. Bu millî yöneliş ve kendine dönüş, er veya geç mesut neticelerini ortaya atacaktır.

İşte bu uyanış karşısında düşmanlar kuduruyor. Ve yeni tertiplere girişiyorlar. Dünyanın baş belası ve gerçek diktatörü yahudilik endişe içinde. Dünya milletleri üzerinde kurduğu ekonomik, siyasi ve kültürel baskılar netice vermiyor. Bütün dünya milletleri uyanış içinde. İslâm dünyasında, Türkiye'de, Avrupa'da, ve Amerika'da milletler hürriyetlerini arıyorlar. Yahudilik papalık ve yahudiliğin kızıl muhafızı komünizm, bu sessiz isyan karşısında şaşırıyorlar. Ve ihanetlerine yeni ihanetler katarak, büyük uyanışı söndüreceklerini sanıyorlar. Elbetteki ya nılıyorlar. Dünya yahudi emperyalizminin karanlık ve vahşi hakimiyetinden, gerçek hürriyete doğru emin adımlarla ilerliyor.

Bu ilerleyiş durduracağını sanan kızıl Moskof da telaş içinde. Nitekim Türkiye'de 50 sene önce kurdurdukları komünist partisinin kanlı yıldönümünü kutlamak bahanesiyle, yeni ihanetler tezgâhlanmış bulunuyorlar. Bizim radyo adındaki Moskof uşağı kızıl ayının hırıltıları duyulmaktadır. Millî mücadelemize hakaretler yağdırarak, Suphi yoldaşın milletin şerefli ayakları altında gebermesinin matemini tutuyor. Millî mücadelenin kahramanlarını Amerikan uşağı, burjuva köpeği olarak (!) kötülemeye çalışıyor. Ve kızıl ihtilâlin mutlaka gerçekleşeceğini ilân ediyorlar. Türkiye pervasızca tehdit ediliyor. Suphi yoldaşların, Şefik Hüsnülerin ettikleri tohumların yerşerdiğinden bahsediyor. Şunu kesin olarak bildirelim ki, Şefik Hüsnülerin iğrenç yoldaşları, milletimizin kininden katıyen kurtulamayacaklardır. Bu milletin kararıdır. Bütün çırpınışları boşunadır.

Bu durumu belirttikten sonra, komünizmin bugün Türkiye'de son durumunu özetlemekte fayda vardır. Millî mücadelemizde zaruri ve sözde bir dostluk gösteren komünistler, bunu Türkiye'yi komünistleştirmek için yaptılar. Niyetleri istiklâl harbini, komünist ihtilâle çevirmektir. Bu maksatla Suphi yoldaşı avanesi ile birlikte, Anadolu'ya gönderdiler. İhanetleri farkedilir edilmez, halk Trabzon'da Suphi yoldaşı ve avanesini Karadenizin sularına gömdü. Ancak teşebbüsleri bununla bitmedi. Eskişehir ve Ankara'da yeniden faaliyete giriştiler. Yeşil ordu adıyla, bir kızıl ordu hazırlığına giriştiler.

Türkiye'nin İngiltere ve yordakçılara karşısında muhtaç olduğu diplomatik destek arama mecburiyetinin doğurduğu sıkıntıdan istifade ile, mücadelenin başına kendi adamlarını koymaya çalıştılar. Bu da farkedildi. Yeşil ordu lağvedildi. Komünistlerin faaliyetleri kısıtlandı. Ve komünist hareketi kontrol altına almak için, sahte bir komünist partisi kurduruldu. Aynı taktik Çin'de 1919'dan sonra işlemeye başladı. Rusya'

nın giriştiği ekonomik ve diplomatik anlaşmalar daima, Rusya ile anlaşma yapan memlekette komünist partisini güçlendirme istikametinde istismar edilir.

1925 tevkiflerinden sonra, devir devir komünistlerin faaliyetleri ortaya çıkarılmış, gençliği iğfeline mani olunmuştur. Bu 1960'a kadar devam eder. 1960 ihtilâlinin meydana getirdiği büyük çalkantıdan sonra, komünistler C.H.P. ye sızmayı başardılar. Gençlik hareketlerinin imtiyazının bu parti elinde bulunduğu devir esnasında, kuyruklerle savaş, irtica ile savaş gibi C.H.P. sloganlarına paralel sloganları siper ederek, geniş bir tesir sahası elde ettiler. Bu sırada C.H.P. kodamanlarından bazılarının finanse ettiği «yön», komünizmin paravanası TİP'in çıkardığı «Sosyal Adalet», ve diğer müseccel komünistlerin neşretme imkânını buldukları bazı dergiler, komünist tahrikâtın merkezi oldular.

Kıbrıs hadiselerinin kanlı bir seyir takibi, millette millî hisleri bîlemekte idi. Zamanın iktidarı cesaret ve basiretten mahrum politikası ile Kıbrıs'ı unutmuş bulunuyordu. Kıbrıs'a çıkarılma imkânının mevcut olduğu günlerde diplomatik temaslar, sonu gelmeyen müzakerelerle vakit temaslar ve sonu gelmeyen müzakerelerle vakit kaybediyordu. Amerikanofillerde şaşırışlardı. Devrin siyasi iktidarı aczini kabullenmek yerine, bir suçlu aradı. Ve buldu. Bu Amerika idi. Devrin mesul başvekilinin ağzından, bu suçlamanın yayılması, millî hisleri de istismarda usta olan komünist partisine tahriklere geçme fırsatını verdi. Kıbrıs'ı bize vermeyen (!) Amerika aleyhine girişilen protesto hareketleri kısa zamanda petrol emperyalizmine hayır, kapitalizme hayır ve sosyalist Türkiye sloganlarına yerini bıraktı. C.H.P. lideri memnundu. Kendisinin demirden leblebi olduğunu Amerika'ya gösteriyordu. İktidardan düşürülüşüne rağmen gençlik, A.P. hükûmetine karşıydı. C.H.P. nin yanındaydı (!) Gerçekte ise yanıldığını ancak 1969 Arahığında anlayabilecekti. Komünizm efkâr-ı umumiyei iğfal imkânını bulmuştu. Ve 1969'da İnönü'nün teminatına muhtaç olmayacak kadar, güçlenmişti. Köprü'nün altından çok sular geçmişti. Ve İnönü'nün C.H.P. sempatisini zannettiği komünist militanlar, Ecevit'i bir tiplantede koğacak ve İnönü'ye âlenen hakaret edecek hale gelmişlerdi. Bu başarılı bir istismar taktiği idi.

1963 den sonra ihtilâlin varisi pozuna bürünerek CHP. sempatisanlarına teslim edilen meşru gençlik teşekkülleri yavaş yavaş, milliyetçilerin eline geçti. M.T.T.B. ve daha sonra da T.M.T.F. solun borusunu öttüren yerler olmaktan çıktı. Ve palaslanan komünizm, acınacak bir yalnızlık içinde Sosyalist Fikir Kulüplerini kurdu 1965 lerde Çetin Altan ağabeylerine bağlılıklarını bildirmek için toplandıkları Taksim Meydanında in-cin top oynuyordu. DİSK, TİP, FKF ve TÖS milletten aradıklarını bulamadılar. Ancak 1968'de modalaşan Fakülte işgallerinde yavaş yavaş hakimiyet elde etmeye başladılar. Siyasi iktidar lüzumsuz müsamahası ve İnönü garantisi ve himaye ilânı manasına gelen sözleri ile üniversitelerde işgali meşrulaştırdılar. Ve bir avuç işgalcinin, fakülte korumak bahanesi altında, caka satarak, silâh taşımaya ve kullanmasına imkân hazırladılar. Bu işgali benimsemeyenleri dövmek, işkence etmek imkânını hazırladılar. Ve üniversiteleri komünist terörüne teslim ettiler. Üniversitede işlenen cinayetlerin, bir kızıl alev gibi yayılmasına bilerek, bilmeyerek sebep oldular. Tarih kendilerini affetmeyecektir.

(Devamı 14. sayfede)

Yeniden Millî Mücadele

Yugoslavya Gezisinin HATIRLATTIKLARI

Geçen hafta cereyan eden hâdiselerin en önemlilerinden birisi şüphesiz Başbakan Demirel'in Yugoslavya'yı resmen ziyaret etmesidir. Bundan iki yıl kadar önce Yugoslavya Hükûmet Başkanı Türkiye'yi ziyaret etmişti. Demirel'in son seyahati bu iade maksadını gütmektedir. Ancak bu karşılıklı gidiş gelişlerden ne kazanılacaktır? Veya neler kazanılmıştır? Zararlı neticeler de doğurmuş mudur? Bu sorulara doğru cevap bulabilmemiz için, önce Yugoslavyanın bugünkü siyasi yapısını ve idareci lerinin durumunu kısaca gözden geçirelim

YUGOSLAVYA SOSYALİST BİR ÜLKEDİR.

İkinci Dünya Harbinin sonlarına doğru, Almanlar her yerde yenilgilere uğramaya başladılar. Yugoslavya, Alman ordularının işgali altındaydı. Almanlara karşı direnme başladı. Bu direnme, bir nevi çete harbi şeklinde oldu. Hitler ordularının her yerde yenilmesi, Yugoslavya'daki Alman askerlerinin de durumunu sarstı ve Alman ier ülkeder temizlendi.

Almanlara karşı çete harbini yürüten Partizanların başında Tito ve Mihailoviç vardı. Bu iki şahsın düşünceleri birbirine tamamen zıttı. Bunun için Tito, savaştan sonra Mihailoviç öldürmek suretiyle memleketin kaderine tek başına hâkim olmayı başardı.

Tito esas ismi Jozef Broz lady olan bir Yahudidir. İspanya iç savaşlarına katılmış, oralarda yetiştirilmiş bir komünist gerillâcıdır. Kendisinin akıl hocası durumunda olan Moşe Piyade de bir Yahudi ve Komünizm'in emrinde olan bir haindir. İşte Tito, duruma hâkim olunca, memleketi Komünizm esaslarına göre idare etmeye başladı. İdareye karşı gelmek isteyenleri, katletti. Daha sonra da katlettiği insanları Devrim Şehidi olarak ilân etti. Ve bunların sayısının da bir milyon dokuz yüz bin olduğunu açıkladı.

TITO TÜRKİYE VE İSLÂM ALEMİNİN DOSTU OLABİLİR Mİ?

Bazı uşak ruhlu kimseler, esas adı Jozef Broz lady olan Tito isimli Yahudi çocuğunu, Türkiye'ye dost olarak tanımak istiyorlar. Gerçekte ise, Tito gerek Yugoslavya'daki Müslümanlara yaptığı muamele ile gerekse Kıbrıs buhranı sırasında takındığı tavır ile ne kadar azılı bir İslâm ve Türk düşmanı olduğunu isbat etmiştir.

Yugoslavya'daki Müslümanlar, komünizm'i kabul etmedikleri gibi Tito'nun hüsnına uğradılar. Bir çoğu katledildi, bir kısmı da Türkiye'ye göçe zorlandı. Şehid edilen Müslümanların sayısı yedi yüzelli binin üzerindedir. Bu kadar insanın canına kıyan adam, haklı olarak bundan sonra İnsan Kasabı ünvanını kazanmıştır!..

Tito denen insan kasabının, milletimize karşı o kadar büyük kını vardır ki, bu kını, oradaki kardeşlerimizin ne doğranmaları, ne de hapishanelerde çürütülmeleri, söndürememiştir. Bu kinle, ecdad mezarlarına, türbelere ve İslâm âbidelerine saldır mıştır. Bugün de bu saldırılar halen maskeli bir şekilde devam etmektedir. Şehirleri imar ediyorum bahanesiyle, camilerin, türbelerin ve diğer Osmanlı âbidelerinin bulunduğu yerlerden büyük caddeler geçirmek suretiyle, bunları yerle bir etmekte, temel taşlarına varıncaya kadar söküp atmaktadır. Ta ki, bu heldeler üzerinde, Türklerin hak iddia edebilmeleri için bir delil kalmasın. Aynen Endülüste olduğu gibi İslâm'ın bütün bakıyyeleri temizlensin.

Tito, Kıbrıs buhranı sırasında da kar şımıza çıkmıştır. Devamlı aleyhimizde oy kullanmış ve Makarios'u desteklemiştir. Hatta Türkler'in katledilmesinde Makarios'a yardımcı olmuştur. Bilindiği gibi kanlı papaz Makarios'a giden Çek silâhları, Yugoslavya'dan geçmiş, Rus gemilerine Yugoslavya limanlarında yüklenmiştir. Orada İskenderiye limanında Nasıra teslim edilen

silâhlar daha sonra Amerikan gemileri vasıtası ile Makarios'a ulaşmıştır.

YUGOSLAV BAŞBAKANI TÜRKİYE'Yİ NEDEN ZİYARET ETTİ?

Bütün bu yaptıklarından sonra Tito Başbakanını 1968 yılında Türkiye'ye gönderiyor. Sanki bütün yaptıklarından pişman olmuştu. Türkiye ile iyi münasebetleri geliştirmek, iktisadî, kültürel işbirliği de bulunmak istiyordu. Tito bu son hareketi ile gerçekten politikasını değiştirmiş midir? Yoksa bu tebessümler, eski politika sının bir maskesi ve yeni bir plânın görünüşü müdür? Tito'nun yahudi ve komünist olduğunu biliyoruz. Dolayısı ile onun tek bir hedefi vardır: Bütün milletleri komünistleştirmek. Bu hedefine ulaşabilmek için her kılığa girmesi gayet normaldir. Tito da her komünist gibi sırası gelince milyonlarca insanın celladı ve sırası gelince de bir barış güvercini olmasını bilir.

Yugoslavya ile kurulmaya çalışılan bir takım ilişkiler daha önce Rusya ile kuruldu. Başbakanlar gidip geldiler. Kültür anlaşmaları imzalandı. İktisadî anlaşmalar yapıldı. Bunların neticesi olarak Rusya'da ne kadar sosyalist eser varsa Türkiye'de serbestçe basıldı ve satıldı. Rus teknisyenleri, yurdun dört bir yanına dağıldı. Neticede komünist hareket biraz daha kuvvetlendi. İşte Tito'nun Türkiye'ye yaklaşmasının sebebi budur. Türkiye'nin komünistliğine yardımcı olmak...

HARİCIYEMİZİN DURUMU NEDİR?..

Yugoslav idarecilerinin tebessümlerinin arkasında bu ihanet plânları yatarken, hariciyemiz meseleden pek habersiz gözükmektedir. Demirel ve heyetinin oradaki müslümanların hayatlarının ve ideallerinin garanti altına alınabilmesi için bazı faaliyetlerde ve isteklerde bulunması icabederdi. Fakat bu yapılmadı. Sadece müslümanların bulunduğu yerleri ziyaret etmek, onların kaderini Tito'nun elinden kurtarmaya yetmez. Yugoslavya'nın ilerde gerçekten Türkiye'nin yanında olabilmesi, oradaki 3 milyondan fazla müslümanın şuurlanmasına ve hayat ideallerini kaybetmelerine bağlıdır. Demirel ve heyeti bu istikamette hangi çalışmayı yaptı? Hiç..

Demirel Türk hükûmetinin Kıbrıs po-
(Devamı 14. sahifede)

Yahudiliğin Takipsiz Kalan İHANET DOSYASI

Geçen hafta gazetelerin bir köşesine sıkıştırılmış küçük bir haber, «İzmir Hükümet Konasının yandığını, milyonlarca lira zarar tesbit edildiğini» bildiriyordu. Hafta içerisinde devalüasyon, zamlar, terfiler umumî efkârı o kadar meşgul etti ki, bu basit yangın haberi birçok kimsede en küçük bir merak dahi uyandırmadı.

İzmir adliyesinin bütün evraklarını külen eden bu hâdise acaba gerçekten hergün karşılaşılan basit bir yangın vak'ası mıydı? Bunun anlaşılabilmesi için yangın sırasında kül olan Gomel Şirketinin ihanet dosyasının, yâni zeytinyağı yolsuzluğunun baştan sona tetkiki gerekir.

İzmir 1. sorgu hakimi Vedat Altuna'nın zeytinyağı yolsuzluğu hakkında tuttuğu bu dosyanın yanmasıyla meşhur dava yeni bir merhaleye girmiş, suçlular aleyhindeki bütün hukukî deliller ortadan kaybolmuştur.

ZEYTİNYAĞI DOSYASI NEDİR?

Hatırlanacağı üzere, bundan birkaç sene önce Gomel Zigna şirketi tarafından İtalya'ya ihraç edilen 500 ton zeytinyağı içerisinde zehirli parafin likid katıldığı tespit olunmuştu. 500 ton zeytinyağı hemen apar topar geriye çevrilmiş ve dış piyasadaki itibarımız temelinden sarsılmıştı. Dünyaya piyasasında Türk zeytinyağına boykot edilmiş, yılda 70 milyon lira olan ihracamız aniden 70 bin liraya düşmüştür.

Bu ihanetin mesulleri olan Gomel - Zigna şirketi sanıkları Moiz REŞAT GOMEL, MOİZ AZİKRİ, SAMİ GOMEL, MİSON MOİZ NEON ve NESİM NEON suçüstü yakalanmalarına ve bütün hiyanetlerinin tespit edilmesine rağmen uzun süren bir muhakemeden sonra beraat etmişlerdir. Ayrıca müsadere edilen, körlüğe, gelişim bozukluğuna, kanamalara, kansere, hattâ ölüme sebebiyet vereceği resmi raporlarla tespit edilen parafinli yağlar Gomel şirketine iade edilmiş ve çeşitli kanallardan piyasaya sürülmüştü. İhanetler halkası bununla da bitmemiş, zeytinyağcılığımızı mahvetme ve milleti zehirlemenin adeta mükâfatı olarak Gomel kardeşler Ticaret Bakanlığı adına, İspanya'daki iktisadî bir toplantıya Türkiye'yi temsilen gönderilmişlerdir.

Böylece yahudiler zeytinyağı yolsuzluğundan en ufak bir ziyan görmeden, ihanet dosyalarının hasıraltı edilmesi sayesinde kurtulmuşlardır.

Ancak çirkefliliğin bu kadarına tahammül edemeyen Hakim Vedat Altuna işin içyüzünü vazifesi ve hayatı pahasına ortaya çıkarınca durum değişmiştir. Gomellerin zeytinyağı ihaneti yeni baştan aktüel bir mevzu haline gelmiştir.

KOPARILAN YAYGARALAR

Yahudiliğin tamamiyle örtbas edildiğine inandıkları zeytinyağı yolsuzluğunun tekrar ortaya çıkmasıyla birlikte yahudi basın, adalete ve şerefli Türk hakimlerine karşı cepheden taarruza geçmiştir.

Gomel Zigna şirketi sanık vekillerinden Avukat Nuri Nencan, «Yeni Asır» gazetesinde yazdığı makalelerle zeytinyağı yolsuzluğunu ortaya çıkaran Hakim Vedat Altuna'ya devamlı iftira ve hakaretler yağdırmıştır. Böylece, ancak yahudilerin yapabileceği bir şirretlikle, namuslu vicdan sahipleri küçük düşürülmeye ve ihanetler unutturulmaya çalışılmıştır.

DOĞRULUĞUN CEZASI

Solcu ve mason basının bütün iftira, tehdit ve unutturma silâhlarına rağmen Hakim Vedat Altuna yapılan ihaneti vesikalarıyla birer birer ortaya serince, yahudiler bu sefer de intikam hisleriyle harekete geçtiler. Ve ne gariptir ki vurguncu yahudinin kanunsuz davranışlarını önlemesi gereken mesul merci ve makamlar, tersine bir davranışla milliyetçi Hakim Vedat Altuna'nın cezalandırılması yoluna gittiler.

Sırf milletine bağlı olduğu, sadece Hakkın ve adaletin sesini duyurduğu için mason iktidarlar vasıtasıyla şerefli Türk adaletinin temsilcilerine ihtarlar yağdırıldı. Milleti zehirleyen hainlerin ellerini-kollarını sallayarak yeni yeni ihanetler yapmasına fırsat hazırlandı.

DOSYANIN ORTADAN KALKMASI

Ancak, bütün bunlara rağmen ortada hukukî bir şikâyet ve iddia mevcuttu. Ve bu iddia delillerle ispat ediliyordu. İşlenmiş olan bir suçu daha fazla müdafaa et-

menin ve mesulleri daha fazla adaletten kaçırmanın imkânı yoktu.

İşte bu gerçek yahudi Gomellerin daha değişik bir yoldan, zeytinyağı skandalı dosyasının ortadan kaldırılmasını plânlamalarını ve bu plânı tatbik etmelerini icab ettirdi.

SABOTAJ YAHUDİLİĞİN

DEĞİŞMEZ SİLAHIDIR

Esasında bu plân, yahudiliğin ilk defa tatbik ettiği bir usul değildir. Ortadan mutlak kaldırılması icap eden evraklar, suç delilleri birçok defalar sabotaj ve yangınlarla yok edilmişlerdir.

İttihad ve Terakkînin İstanbul'da yaptığı ilk iş, Yıldız Sarayını yağma etmek ve Osmanlı Emniyet Teşkilâtının (teşkilâtı mahsusa) Yahudi - Rum - Ermeni ve İttihad-Terakkî'nin haince plânlarını ihtiva eden vesikaların bulunduğu arşiv odasını yakmak olmuştur.

Görülmektedir ki sabotaj, yahudiliğin değişmez silâhidir. Aynı şekilde 1949 yılında meşhur maarif vekâleti yangını çıkarılmıştır.

Reşat Şemsettin Sirer'in Millî Eğitim Bakanlığı zamanında siyasî polis ve millî emniyet, köy enstitülerinde komünist hücrelerin faaliyetlerini tespit etmişti. Derken

Yahudiliğin takipsiz kalan ihanet dosyasını gün ışığına çıkardığı için şimşekleri üzerine çeken Sorgu Hakimi Vedat Altuna görülüyor. Millete yapılan ihanetlerde mürru zaman işlemez.

vesikaların bulunduğu odanın bitişiğinden yangın çıkıyor ve bakanlık bu vesikalarla birlikte yanıp kül oluyor. Hadiseden sonra İsparta'daki Romanyalı bir öğretmen «Maarif Vekâletini bizimkiler yaktı» şeklinde itirafta bulunmuş, fakat açılan ta kibat neticesiz kalmıştır.

1949 Ankara yangınında komünistlerin Köy Enstitüleri ile ilgili dosyaları yanmıştı, 1970 İzmir yangınında ise Hakim Vedat Altuna'nın «Gomel - zeytinyağı skandalı» dosyası yanarak kayboldu.

Hadise basit bir yangın vakası olarak gösterilmeye çalışıldı. Gayr-i millî basın haberi bu şekilde verdi ve yanan dosyalar dan hiç bahsetmedi. Hadisenin faileri üzerinde hiç durulmadı. Suç basit bir elektrik kontağına yüklendi, geçildi.

DOĞAN AVCIOĞLU YALAN SÖYLÜYOR

Geçtiğimiz hafta, Kazakistan'ın komünist Rus hâkimiyeti altına girişinin ellinci yıldönümü idi. Rusya'da münteşir bütün yayın organları hâdiseye geniş yer verdiler. Ve Kazakların bugün de bayram yaptıklarını ilân ettiler. Türkiye'de de fikri sermayelerini, Rus basınından yaptıkları aktarmalara borçlu olan birkaç gazete ve dergi benzerinde, Türkistan hakkında yazı neşredildi. Senelerden beri solcu gazete ve dergilerde, Türkistan hakkında neşredilen nadir yazılardan birisi olduğu için, Doğan Avcıoğlu'nun çıkardığı «Devrim» adlı gazetenin bir yazısı, bu yazımızın mevzuu olacak. Avrupalı emperyalistlerin kendisine «sosyolog» dediği bu adam, Türkistan hakkında bir yazı neşretmiş. Yazının başlığı «Türkistan Batılı Bir Ülke Oldu» şeklinde. Bugün, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin peyki olan Türkistan'ın, iktisadî ve kültürel bakımdan son derece geliştiğini, Türkistan'da feodalite kalıntıları (Din, devlet, aile, mülkiyet) nın tasfiye edildiğini, Türk kadınlarından Rusların peçeyi kaldırdığını, bey ve mollaların tasfiye edildiğini ağız sulana sulana, «biz de bunlar gibi olsak» dercesine yazmış. Ayrıca, Türkistandaki gelişme oranını belirtmek üzere istatistikler, rakamlar vermiş.

Vietnam meselesini bayraklaştırdıkları halde, insarla Türkistandan bahsetmeyen bu insanların, Kazakistan esaretinin ellinci yılında, Rus Komünist Partisine kutlama mesajı gönderircesine, Türkistan'ın refah içinde yüzdüğünden bahsetmesinin mânâsı nedir Bugün hâlâ komünistlere karşı bağımsızlık mücadelesi veren Türkistan'ın fedakâr evlâdlarının ızdırabını hiçe sayıp, huzur ve saadet içinde olduğunu söylemeye, Doğan Avcıoğlu'nu kim itti? Hangi sebep sevketti?

1 Eylül tarihli «Devrim» gazetesinin çıktığı tarihten, bir hafta önce neşredilen, Rus gazeteleri tetkik edilirse durum kolaylıkla aydınlanacaktır. 22 Ağustos tarihli «Les Houvelles de Moscou» adlı komünist gazete, üç sayfasını Kazakistan'a ayırmış. Aynen Doğan Avcıoğlu gibi, o da Kazakistan'ın iktisadî ve kültürel bakımdan büyük merhaleler katettiğini yazmış. İstatistikler, rakamlar, inceleme sonuçları vermiş. Tıpkı Doğan Avcıoğlu gibi, kültür seviyesinin yükseldiğini, okuma - yazma oranının arttığını, kadınların sosyal seviyesinin geliştiğini, bey ve mollaların tasfiye edildiğini belirtmiş. Meselâ şu satırlar arasındaki benzerliğe dikkat ediniz. «En dikkate değer vakialardan birisi, Kazak kadının hürriyete kavuşturulmasıdır. Zira bundan böyle Kazak kadını, umumî hayattan hissesini alacak ve bilhassa devlet idaresine katılabilecektir.» (L'une des realisations les plus marquantes a été l'affranchissement de la femme kazakhe qui pouvait désormais prendre part à la vie publique et notamment à la gestion de l'Etat.) (Le Nouvelles de Moscou, 22 Août 1970. Shf. 10). Aynı cümleler, «Devrim» de «Kadının peçe ve çarşaftan kurtularak özgürlüğe kavuşturulması... öncelikle ele alındı.» şeklinde ifadelendirilmiştir. Daha bunun gibi, aynen veya benzeri ifadelerle nakledilen malûmatı karşılaştırmak mümkündür. Böylece «Devrim» in niçin bu mevzuu yer verdiğini tesbit ettikten sonra, Türkistan'ın bugünkü durumunu tahlil etmeye geçebiliriz.

Türkistan Lenin'in yalanlarıyla aldatılmış ve Çarlığın zulmünden Komünist Par-

tisinin zulmü altına geçmiştir. 3.12.1917 tarihinde Lenin ve Stalin imzasıyla aşağıda ki beyanname müslümanlara dağıtılmıştır. Lenin'in gayesi müslümanların yardımını sağlamaktır:

«Rusya Müslümanları, Volga - Kırım Tatarları, Kırgızlar, Sibiry ve Türkistan Sartları, Trans - Kafkas Türk ve Tatarları Çeçenler ve Kafkas Dağlılar Sızlara hatırlatırız ki, Çar'lar, camilerinizi, mabetlerinizi yıktırdı. Dininizi millî örf ve adetlerinizi ayaklar altında çiğnedi. Şu anda hepiniz onun kölelerisiniz. Fakat bugünden itibaren ibadet yerlerinizi açmakta, din ve örf âdetlerinizi yaşamakta, millî ve kültürel müesseselerinizi yükseltmekte serbestsiniz. Bunlar hiç bir tehdiye tabi tutulmayacak tabii haklarınızdır? Millî hayatınızı kendi anlayış ve arzularınıza göre tanzim ediniz. Biz dünyadaki bütün mahkûm unsurlar için hürriyet bayrağı taşıyoruz.»

Lenin bu yalanlarla, Müslüman - Türklerin desteğini almıştır. Fakat uyanık Türkistanlılar çeşitli defalar isyan ettillerse de artık boyunlarına geçirilen esaret halkası çıkmamıştır. Bugün Türkistan, Rusların peykidir. Rus boyunduruğu altındadır.

Türkiye'de «Bağımsız Türkiye» diye bağırana alkış tutan Avcıoğlu, acaba Rus zulmü altında senelerden beri inleyen Türkistan'ın istiklâl mücadelesinden neden bahsetmez? Neden, Rusların zulmüyle inleyen, bütün zenginliği Ruslar tarafından sömürülen Türkistan'ı «Batılı bir ülke oldu» ifadesiyle az çok hürriyetini elde etmiş Türkiye'ye örnek göstermek ister. Utanmaz mı? Utanmaz. Çünkü: bunların mantığı böyle çalışır. Marksist - Leninist ihtilâl için faydalı olan herşey, bütün dünya, bütün insanlık için ölüm olsa da doğrudur. Güzeldir. Türkistanda ezilen, horgörülen, doğranan ve iş kamplarında imha edilen benim milletimdenmiş, benim kardeşimmiş. Avcıoğlu'nun nesine? Türkistanda yüz milyon kardeşimiz korkunç bir jenosid'le imha ediliyormuş. Bu Avcıoğlu'nun kılını bile kıpırdatmaz. Onun için mühim olan «Devrim» dir. Hangi devrim Kim için? Kimin yararına?..

Türkistan'da komünistler hâkim olduktan bugüne kadar, katledilen insanların niçin katledildiğini, sayılarının ne kadar olduğunu ve yapılan hunharlıkları belirtmeden önce, Türkistan'ın bugünkü iktisadî ve siyasî yapısını tahlil edelim: Sovyet Rusya'nın hâkimiyeti altında bulunan Batı Türkistan bugün beş ayrı Cumhuriyete bölünmüştür. Kazakistan, Özbekistan, Tacikistan, Kırgızistan ve Türkmenistan. Rusya, haince bir siyasetle, bu Türk kabileleri arasındaki lehçe farklarını büyütmüş ve her birini ayrı ayrı dillermiş gibi propaganda etmiştir. Ayrıca Rusça'yı resmî dil olarak ilân etmiş ve Türkleri, Rusça öğrenmeye mecbur tutmuştur. Böylece Türkleri parçalayıp daha kolay hükmetme imkânı bulmuştur. Bu faaliyetten sonra Türkistan'ın zengin iktisadî imkânlarını sömürmeye başlamıştır. Önceleri, Batı Türkistan'ın madenlerini ve ziraat mahsullerini Rusya'ya taşıma yolunu tutmuştur. Fakat Türkistan üzerindeki hâkimiyeti kat'ileşince, taşıma masraflarından da kurtulmak için, burada müesseseler kurmaya başladı. Önce, Uranyum, petrol, demir, kömür, Rusya'ya taşıyordu. Pamuk, ipek, meyveler, hayvanlar, Moskova'ya sevk ediliyordu. Ama bundan sonra Türkistan'da kurulan fabrikalar, bu ham

Türkiye'deki komünistlerin müreffeh ülke olarak takdim ettikleri Türkistan'dan, Moskof zulmüne dayanamayıp memleketimize iltica eden Türkistanlılar Mücadele Birliği mensupları ile bir arada.

maddeleri işlemeye başladı.

Türkistan'da dokuma fabrikaları, çimento, demir - çelik fabrikaları, petrol rafinerisi, hayvan mamûllerini değerlendiren müesseseler kuruldu. Bunların sahipleri kimlerdi? Avcıoğlu'nun açıklaması lâzım gelen fakat inatla gizlediği husus budur. Türkistanlıların bu fabrikalar ve müesseselerle ilgisi nedir? Mamûllerinden ne derece istifade ederler?

Şurasını hemen belirtelim ki, Türkistanlılar, bu fabrikaların sadece işçisi olabilirler. Mamûllerinden de, karınlarını doyuracak derecede istifade ederler. Ya gerisi? Gerisi Moskova'ya Komünist Parti üyelerinin istifadesi için sevk edilir. Doğan Avcıoğlu, ballandıra ballandıra, Türkistanda fabrikaların bulunduğunu anlatıyor. Fakat Türkistanlı kardeşlerimizin durumundan, sosyal hayatından tek kelimeyle bahsetmiyor. Tamamen Komünist Partisinin kontrolünde bulunan ve parti'nin istediği zaman söküp nakledeceği fabrikaları, Türkistan için «övülmeye değer iktisadî gelişme» olarak vasıflandırıyor. Türkistanda rahat yaşayanlar, sadece, Komünist Partisinin temsilcileridir. Türkler, işçi olarak çalışmakta ve karnını güç doyurmaktadır. Köylünün toprağı yoktur.

Doğan Avcıoğlu da; önce toprağın köylüye dağıtıldığını söylediği halde, daha sonra tarımın kollektifleştirildiğinden, kollektif çiftliklerin kurulduğundan bahsetmektedir. Aslında kollektif çiftliklerde köylü sadece işçidir. Mahsul, devlete verilir. Köylüye, karnını doyuracak kadar yiyecek takdim edilir. Bütün Rusya'da olduğu gibi, Türkistanda da «Toprak Reformu», önce toprağı köylüye dağıtmak sonra da istihsal kâfi gelmiyor diye devletleştirmek için yapıldı.

Rusya son zamanlarda, Türkistan'a atom sanayii de kurmuş, denemeler yapmaya başlamıştır. Türkistanda yapılan «Atom denemeleri» binlerce kardeşimizin ölmesine ve binlercesinin sakat kalmasına sebep olmaktadır.

Şunu da belirtelim ki, Doğan Avcıoğlu nun, Türkistandaki okuma yazma yüzdesi, gelir dağılımı v.s. hakkında verdiği istatistikler, Engels'in Marx'a tavsiye ettiği fikir

(Devamı 14. sahifede)

İman Yuvaları Tehdit Altındadır

Komünizmin Din Telâkkisi

KOMÜNİZMİN DİN TELAKKİSİ

Bu hususu da kendi vesikalarıyla açıklayalım. Bu hususta Lenin şunları söylemektedir: «Tanrı fikrinin en iyi niyetle ve en saf bir şekilde müdafaa edilmesi veya haklı çıkarılması bile, gericiliğin hakkı çıkarılması demektir.» (1)

«Marksizim bütün modern dinlere ve kiliselere, bütün din teşkilâtlarına burjuva reaksiyonunu sürdürmeyi ve işçi sınıfını uyuşturmayı savunmak üzere kullandığı birer organ nazarı ile bakar.» (2)

Lenin'in direktiflerine bağlı olarak faaliyet gösteren Türkiye Gizli Komünist Partisi enternasyonal seksiyonu 14. maddesi, din ve din adamı ile mücadeleyi temel vazifeleri arasında saymıştır. «T.K.P. bütün dinlerin ruhban ve ulemasının... amansız düşmanıdır.» (3)

Din düşmanlığı yazılarda kalmamış, bütün komünistleşen ülkelerde kanlı bir hakikat olmuştur. Fransız ihtilâlinin sonra, en kanlı ve en tahripkâr ihtilâl olmak vasfını kazanan Rus ihtilâli din ve dinî müesseseler hakkında şu tedbirleri almıştır.

Rus Sovyet Cumhuriyeti'nin ilk anayasasının 13. maddesi «Din lehinde ve aleyhinde propaganda hürriyetini «garanti» ettiğini, ilân eder. Gerçekte bu dine karşı, harp fiânını maskeleyen bir maddedir.

28. Ocak. 1918 de ihtilâl; kilise ile devletin ve kilise ile okulların ayrılmasını bildiren ve kiliseye ait malların karşılığı verilmeden hükümet tarafından zaptedilmesini bildiren kararname, yürürlüğe girdi. Bu kararnamenin maksadı şöylece ifade ediliyordu: «Kilise ile devletin ve kilise ile okulun ayrılması hakkındaki kararnamenin ta baştan beri dine karşı yöneltilmiş olduğunu bilhassa belirtmek gerekir... Bu kararname dine karşı maksatlı bir tedbirden başka bir şey sayılmamalıdır... Bu mücadele birinci plânda bütün kiliselerin devletten ayrılmasıyla, sonra da okullarda ve halk arasında din aleyhtarını eğitimi organize etmek suretiyle yapılmalıdır.» (4)

Gene aynı kararnamenin 9. maddesi okullar da din dersini yasaklıyordu. Dinî bayramlar yerine, ilerici (!) sivil bayramlar ihdas edildi. Takvim değiştirildi. Müslüman Türklerin millî alfabeleri değiştirildi. Medreseler kapatıldı. Bütün dinî müesseseler tasfiye edildi. Dinî öğretim bütün imkânları ortadan kaldırıldı.

Çin'de durum daha dehşet vericidir. «Mezar taşları, tabutlar v.s., kolektif çiftliklerde su yolları, domuz ağılı, helâ, yük arabası, gübre hatırlı, sundurma ve ufak su bendi kapıları yapmakta kullanıldı... Bir çok mabetler domuz ağılı veya fidanlık haline getirildi...» (5)

İşte komünist ihtilâlinin; din, din adamı ve dinî müesseseler hakkında yaptıkları bunlardan ibarettir. Komünist ihtilâlcilerin din politikası tıpkı masonlar gibidir. «Din aleyhine mücadele; dinî devletten ayırdıktan sonra halledilecektir.» (Meşhur mason mecmuası Akasya. 1903 shf. 102)

Bütün ihtilâllerde görülen din düşmanlığının temelinde ise; Tevratın «Seni milletler üzerine... yıkmak... ve yeniden dikmek için koydum» cümlesinde ifadesini bulan ihtilâlcî ruh bütün canlılığı ile yaşar.

Din ve dinî eğitim hakkında millet düşmanlarının hain politikalarını gördükten sonra, memleketimizde devir devir görülen din aleyhtarı ce-

reyan ve tatbikatın manasını kavramak kolaylaşır.

DİN ALEYHTARLIĞININ TARİHİ KÖKLERİ

Dinî ve askerî bir devlet olan Osmanlı İmparatorluğunun askerî ve siyasi mağlubiyetlere uğraması, buhranı gittikçe arttırmaya başlamıştı. Bu durum bütün vatan sathında endişeler doğuruyordu. Bu endişe ortamında ortaya bir fikrin atıldığı görülür. Bu fikir şudur: «Mağlubiyetlerden kurtulmak için dini terketmeli, tam manası ile Avrupa'yı benimsemeliyiz.» Bu fikir yeni yeni kurulmaya başlayan mason localarına, Hristiyan misyonerlerinin uzun vadeli tahrip programının bir parçası idi. Yapılan propaganda o derece ısrarlı ve yaldızlı idi ki, pek çok göz bu cazip sözlerle kandı. Gerçekte bütün millet mağlubiyetlerden kurtulmak ve Avrupayı üstün hale getiren sebeplere nüfuz etmek istiyordu. Avrupa'nın kazandığı teknik üstünlüğe kısa zamanda yetişmek hedefi, milletin samimî dileği idi.

Hangi asker cephede kendini mağlup eden düşman tesirli silahının aynısını veya daha üstünü ele geçirmek istemez. Hangi mü'min memleketinin harap olmasını, milletin mağlup olmasını arzu eder.

Bugün kesin olarak anlaşılmıştır ki, tarihî-mizde gericilik mümessili olarak gösterilen şahısların ve hareketlerin samimî olarak müslümanlıkla alakası yoktur. Ne matbuanın Türkiye'ye girmesini istemeyenler, ne de ordunun ıslahına karşı çıkanlar İslâmı temsil selahiyetinde değildi. Aksine İngiliz, Fransız ve Rus entrikalarının Türkiye'de tatbikine memur, usta aktörleri idi. Milletin ilerlemesine sed çekenler, dindar halk, dinî müesseseler ve din adamları değildi. Devletin bünyesine sızmış maskeli ajanlar ve münafıklardı. Türkiye'de irtica hareketi diye takdim edilen her hareketin arkasında, Yahudi ajanlarının oyunları bugün gizlenemez hale gelmiştir.

Gerçekte milleti ilerici-gerici, yobaz-medentgetçi, inkılâpçı-mürteci diye parçalayıp, çarpıtırarak ve imparatorluğu gittikçe ölüm çukuruna sü-

rükleyenlerin faaliyeti gözlerden uzak kalmıştır. Bu siyasi basiretsizlik acı meyvalarını vermekte gecikmemiştir.

Milyonlarca şehidin canı pahasına kurulan imparatorluk parçalanmış. Milletimiz gasıp ve hain istilâ kuvvetlerine karşı din, vatan ve namusunu tek başına korumak mecburiyetinde kalmıştır.

C.H.P. NİN DİN POLİTİKASI

C.H.P. Türkiye'de en radikal, batıcılık akımını temsil ettiği kanaatinde. Ne derece Avrupa olduğu münakaşa edilebilir. Ancak şu kesin bir gerçektir ki, Türkiye'de masonluk, İslâmın bütün tezahürlerini yıkmaya hususunda, C.H.P. den tam manası ile istifade etmiş ve onu kullanmıştır. Bütün C.H.P. kadrosuna sızan masonluk C.H.P. yi istediği istikamete sevk etmeye çalışmış ve ekseriya muvaffak olmuştur.

Dinin terbiye üzerindeki tesirleri kırılmış, camiler depo, ahır vs. olarak kullanılmış. Din öğrenme, öğretme ve telkin hürriyeti boğulmuş. Dindar halkın dinî toplantısına, çarşafına, tesbihine ve kitabına varasıya kadar müdahaleler makul görülmüş. Masonluğun iğrenç politikası sayesinde devlet, doğrudan doğruya dinî vesayet altına almış. Lâiklik, mâkul ve klâsik anlamı ile kitaplarda kalmış. Din, dindar yerli yersiz takibe uğramış, tahkir edilmiştir.

Devlet kuvvetini, millet aleyhine istismar etmeyi bilen masonluğun C.H.P. nin İsmet Paşalı devrindeki tazyikini şu vesika iyice açıklamaktadır.

O zamanların matbuat umum müdürü Vedat Nedim Tör 653 sayılı ve 17 Mayıs 1942 tarihli tamiminde şunları belirtiyor:

«— Biz her ne şekilde ve surette olursa olsun, memleket dahilinde dinî neşriyat yaparak, dinî bir atmosfer yaratılmasına ve gençlik için dinî bir zihniyet fideliği vücuda getirilmesine taraftar değiliz.» Bu açıklama ancak totaliter bir devletin, din ve vicdan hürriyetini ayaklar altına alan sözcüsünün ifadesi ile kıyaslanabilir. Din hakkında kesin bir düşmanlık Râni manasına gelir. Doğrudan doğruya millet düşmanlarının dinî yoketme politikasına bağlıdır.

Nitekim siyasi hayatımızın bu devresinde Kuran'ın bir kısmını kabul edip, diğer kısmını reddeden başvekilleri, vekaletini komünistlere bir arpalık haline getiren maarif vekilleri, yirmi sene içerisinde dinin bütün tezahürlerini silmeyi plânlayan siyasiler zuhur etmiştir.

Ancak takdiri ilâhî, dünya siyasi muvazenesini değiştiriyordu. İkinci Cihan Harbî esnasında tereddütler geçiren zamanın hükümeti ne yapacağını şaşırmış bulunuyordu. Harbin bitmesi üzerine Türkiye ya Rus, ya Amerikan blokuna dahil oldu.

(Devamı 14. sayfede)

Eğitimi ıslah edeceğimiz diye milletin eğitim haklarını gaspetmek isteyenler, önce rahibe kılığında sokulan Türk kızlarını Hristiyan misyonerlerinden ve gayri millî kültürlerden kurtarmalıdır. Marifet İmam-Hatip Okullarını kapatmak değildir Bay Oğuz.

Türkiyedeki komünizm

Bugünlerde komünistler, Türkiye içinde ve dışında özel programlar hazırladılar. Türkiye Komünist Partisi (TKP) nin kuruluşunun yıldönümü münâ dile getiren toplantılar yaptılar. Bu arada İstanbul ve İzmit bölgesinde «Sıkı Yönetim» kalktıktan sonra yapacakları tahrik ve terör hareketleri üzerinde durdular. Biz kısaca bu yazımızda TKP'nin ihanet tarihçesi üzerinde durup bu partinin sıkı yönetim sonrası faaliyetlerini açıklayacağız.

Türkiye Komünist Partisi, Millî Mücadele yıllarında kuruldu. Kuruluşu ve açık faaliyetlerin bu devreye raslatılması tesadüfî değildir. Öteden beri Osmanlı İmparatorluğu dahilinde komünizmin propagandası eksik olmuyordu. Hatâ imparatorluğumuzda bu mevzuda ilk komünist ifsat ve isyan hareketini 1400 yıllarında görmek teyiz. Komünist hareketin 1400 yıllarındaki teşebbüsü ile devletimizin son demleri olan millî mücadele yıllarındaki teşebbüsü arasında bir benzerlik bulunmaktadır. Bu benzerlik, her iki devrede de devletin ve milletin büyük buhranlarla karşı karşıya bulunması hâdisesidir.

1400 YILINDAKİ KOMÜNİST İSYAN HAREKETİ.

Bilindiği gibi 1400 Ankara muharebesinden sonra Osmanlı Devleti parçalanma tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştı. Bu devrenin dirayetli sultanı ve devletin ikinci kurucusu olarak bilinen Çelebi Sultan Mehmed, devleti parçalanmaktan kurtarmış ve Anadolu Birliğini yeniden meydana getirmişti. İşte, Çelebi Sultan Mehmed'in uğraşmak zorunda kaldığı bölücü, yıkıcı ve devleti parçalayıcı hareketlerden birisi de Şeyh Bedreddin isimli bir müfşidin hareketi olmuştur.

Şeyh Bedreddin, gençliğinden beri tahsil ettiği komünizmin yerleşme zamanının geldiğini görüyor. Rumeli ve Ege bölgelerinde, daha evelden yetiştirmiş olduğu adamları vasıtasıyla Çelebi Sultan Mehmed'i devirme (isyan ve ihtilâl) hareketine girişiyor.

Şeyh Bedreddin ihtilâlinin temelinde komünizmin kültürü yatmaktadır. Kadın ve mal ortaklığını istiyordu. Müslümanlık, Hristiyanlık ve Yahudilik arasında bir farkın olmadığını söylüyordu. Maddenin ve hayatın ezeli ve ebedi olduğunu ifade ederek bunları Allah'ın yarattığı birer varlık olarak kabul etmiyordu. «Şeyhlik

ve müridlik» maskesiyle hareket eden Bedreddin'in fikirleri aynı zamanda Batını esaslara uygundu. Bunun için her türlü batıl ve hurafeden âzâde, saf İslâm inancına sahip Osmanlı Devletini yıkmak hususunda, kendisine en büyük yardımcı kuvvet olarak müfrit Şia (alevi) grubu seçti. En seçkin ve yetişkin adamlarını onların arasına yerleştirdi. Bugün de din ve devletin yıkımında komünizmin, yine müfrit alevileri seçmesi acaba neyin ifadesidir.

Şeyh Bedreddin'in en mutemet yardımcılarının Torlak Kemal ve Börklüce Mustafa gibi Yahudi dönmelerinin olması, komünist fikriyatın ilk devirlerden bugüne kadar aynı insanlar tarafından organize edildiğini gösterir.

KOMÜNİSTLER İDAM EDİLİYOR.

Dede Sultan diye anılan Börklüce Mustafa'nın Sakız Adasının Hristiyan reisini de kendisine mürid yapmasıyla Karaburun'da başlattığı isyanı, Torlak Kemal'in Manisa'daki isyanı takip etti. Bu arada şeyhleri olan Bedreddin'de Rumeilde faaliyet halinde idi. Fakat bütün muhasımlarını teker teker devlete tabi hale getiren Çelebi Mehmed, bu komünist isyanları da bastırdı ve Şeyh Bedreddin başta olmak üzere bütün şefleri idam ettirdi. Böylece Osmanlı Devletinde komünizm bir daha cesaret edip isyan hareketlerine girişmedi. Şunu iyi bilmek icab eder ki, Çelebi Mehmed dirayetindeki kuvvetli bir devlet politikası hiç bir zaman komünist tahripçilerin hareketlerine imkân vermeyecektir. Nitekim Fatih'in, Yavuz'un devlet idaresi bunu sarahaten belgelemektedir.

MİLLÎ MÜCADELE YILLARINDA KOMÜNİZM.

Şunu katiyetle bilmek gerekir ki, Çelebi Sultan'ın imha ettiği Yahudi şeflerinin torunları, ancak devletimizin zayıflamaya yüz tuttuğu anlarda canlanabilmişlerdir. Devlet sınırları dahilinde yeniden sosyalist - Marksist düşünceleri yaydılar, yahudi hücreleri bu arada ermeni ve Balkan komitacıları olmuştur. Bunlardan sadece bir kağanesinin ismini vermekle iktifa edeceğiz.

«Makedonya ve Edirne İnkılâb komitesi», «Selânik Sosyalist Federasyonu.»

Bu ve benzeri teşkilâtlar vasıtasıyla, memleketimizde komünizmin hücre faaliyetleri başlatılmış oldu.

I. ve II. Meşrutiyet yıllarında Ermeni ve Yahudi şefler tarafından diriltilen sosyalizmin; devletimizin eski haşmet ve kudretinin kalmadığı, yeni bir fetret devrine girdiği, düşmanların Anadolu'yu istilâ ettiği bir devrede daha teşkilâtli olarak ortaya çıktığını görüyoruz.

Bu devre Millî Mücadele devridir. Millî Mücadele yıllarında millet, ayağında çarık, elinde kazma cepheye koşarken Şeyh Bedreddin'in torunları milleti arkadan vurmaya çalışıyorlardı. Millet, düşmana karşı cepheye mücadeleye koşmasından istifade eden komünistler hemen açık teşkilâtlarını kurmayı düşündüler. Bazı teşebbüsler oldu. Çeşitli kuruluşlar ortaya çıktı. «Yeşil Ordu», «Gizli Türkiye Komünist Partisi», «Halk Zümresi», Türkiye Komünist Fırkası —M. Kemal'in kurdurduğu parti—, v.s. Ancak bu teşkilâtların birbirleriyle irtibatlarının olduğu bilinen bir gerçektir. Bunların içerisinde komünistlerin üzerinde durdukları ve bir nüve olarak görüldükleri teşkilât ise «Türkiye Halk Komünist Partisi» idi.

TÜRKİYE HALK KOMÜNİST PARTİSİ

Türkiye Halk Komünist Partisi'nin kuruluşu hakkında Komünist Bizim Radyo şöyle demektedir.

«14 Temmuz 1920 de Ankara'da Komünist Partisi resmen kuruldu. Adı Türkiye Halk Komünist Partisi idi. Kurucularının başında Salih Haçioğlu, Aslan Hikmet yoldaşlar vardı. Partinin yayın organları, Emek ve Yeni Hayat gazeteleri idi. Partiye Halk Komünist Partisi adının verilmesi rastgele olmamıştır. Burjuvazi, halk ara-

sında hızla yayılan komünizm ülküsünü baltalamak, en başta işçi sınıfını şaşırtmak, bir de ken dinin. Sovyet qostu olduğu duygusunu uyandırmak amacı ile kaba bir manevraya başvurdu. Yunus Nadi, Tevfik Rüştü Aras gibi bir grubun politikacı ile uydurma bir komünist partisi kurdurdu. M. Kemal, bu partinin bir numaralı üyesi oldu. Bu kadar açık bir dalevera karşısında kimse alırmadı.

.....
İşte böylece, uydurma bir komünist partisi ortaya çıkarılınca ad benzerliğinden sakınmak gerekti. Bu durum karşısında gerçek komünist partisi, Türkiye Halk Komünist Partisi (THKP) adı ile kuruldu...»

(Bizim Radyo: 23.8.1970 Saat: 2000 - 20.30 yayını).

BATUM'DA KURULAN TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

Bu ifadeler, bize şunu göstermektedir ki, millî mücadele yıllarında komünistler çeşitli adlarla altında toplandıkları gibi bir de burjuva ajanı dedikleri M. Kemal tarafından «açık bir dalevera» ile karşı karşıya kalmışlardı. Bu durumda gerçek komünist partisinin ve gerçek komünistlerin seçilmesi gerekirdi. Yani komünizmi yegâne temsil edecek olan Türkiye Komünist Partisi (TKP) nin ortaya çıkması lâzımdı. Bunu komünist Bizim Radyo'dan takip edersek, kendi ifadeleri bizim için bir ihanet belgesi olabilir.

«Komünist teşkilâtları bir çatı altında toplamak, onları tek merkeze bağlamak zamanı gelmişti. Bu da ancak kongre ile olabilirdi. Üç kol da toplanan komünist teşkilâtları birleştirici kongreyi memleket içinde, Anadolu'da, Ankara'da yapmak istediler. Kongre için Ankara'da kurulmuş olan T.H.K Partisi izin istedi. İzin verilmedi. Azerbaycan Sovyet Hükûmeti kongrenin Batum'da toplanmasını büyük bir misafirperverlikle kabul etti. Böylece, Türkiye Komünist Partisinin birinci kongresi 10 Eylül 1920 günü açıldı... Kongrenin kesin oy delegelerinin sayısı 32 idi. 21'i İstanbul ve Anadolu teşkilâtlarından gelmişlerdi.

Kongrede 52 misafir delege vardı. Misafirlerle beraber kongrede, 120 komünist hazır bulunmuştu...

Birinci kongrede Mustafa Suphi şöyle konuştu: «T.K. Partisi önünde duran ilk ödev memleketimizde, komünizm ülküsünü işçi sınıfı ile fakir köylü arasında hızla yaymaktır...»

Mustafa Suphi, birinci kongreyi açış döneminde «soyulmuş, sömürülmüş Türkiye için biricik kurtuluş yolu komünizm yoludur.» dedi. Kongre gür alkışlar arasında komünistlerin selâm telgrafları gönderdi. Lenin'e çekilen telgraf şöyle idi. «Türkiye Komünist Partisi ihtilâflarının birinci kongresi Türkiye işçilerinin kendilerinin teşkilâtli bir kuvvet olarak bütün dünya proletaryasına katıldıklarını; doğuda sosyal devrimler için, gerçek olanaklı bir yol açıldığını gösterir. Üçüncü enternasyonalin bayrağı altında yetişen Türkiye Komünist teşkilâtları, Türkiye'de ezilen

Komünizmin çanak yalayıcılığını yaparak milleti ebedî bir esarete sürüklemek için gayret gösteren Türkiye Gizli Komünist Partisi Birinci Sekreteri Yakup Demir.

ünist hareketin tarihi

yığınların bundan böyle güçlü bir partisi oluyor. Komünistler, komünist partisinin sosyal devrimler yolunda üstün gelmesi için en büyük fedakârlıklara hazırdır. İşçi sınıfının öncüsü, savasgan partisi tarihsel görevini, ödevlerini şerefle yerine getirecektir.»

Birinci kongrenin amacı yalnız komünist teşkilâtı tek çatı altında, tek partide birleştirmek değildir. Partinin programını, tüzüğünü hazırlaması, stratejiyi ve taktiğini çizmesi... idi.» (3 Eylül 1970 12.15 — 12.45 yayını)

Komünist Bizim Radyo'nun Türkiye Komünist Partisinin 10 Eylül 1920 de yapılan kongre hakkında söyledikleri burada bitiyor.

Kongrenin cereyan ediş tarzı, kongrede geçen konuşmalar açıkça göstermektedir ki, sosyalist maskeli komünistlerin yana yakıla bayraklaştırdıkları Mustafa Suphi ve şürekâsı katıksız birer haindir.

«ORDU TEŞKİLATI LAĞVEDİLMELİDİR»

Yukarıdaki ifadelerde Anadolu'dan giden temsilcilerden bahsediliyor. Bu tipik bir komünist yalanıdır. Zira bu kongrede Anadolu'yu temsil edenler, Rusya'da kaçak yahud esir kalmış kimselerdi. Yetiştirilip komünist yapılmışlardı. İşte bu kongrenin hazırlanmış olduğu programda, tüzükte yani TKP'nin programında şu ihanet maddeleri bulunmaktadır.

Madde: 10 — TKP. İşçi ve köylülerin silâhlandırılmasını ve burjuva mesleğini meslek edinmiş orduların lağvını ve onların yerine işçi ve köylü milislerinin konulmasını ve erlere subaylarını seçmek hakkının verilmesini talep eder.»

Bu maddenin izahı sadedinde bir hususu da ha aydınlatalım. Bu arada bütün işçilerimizin, subaylarımızın, bütün milletin yukarıdaki maddeleri hassasiyetle tahlil etmeleri gerekir.

Yukarıdaki satırlarda ismi geçen Türkiye Halk Komünist Partisi, 14 Temmuz 1920'de Ankara'da kurulunca bir bildiri neşretti. Bildiride halka «çeteler» diye hitab ediliyordu. Bu bildiri hakkında Türkiye'deki komünistlere devamlı talimat gönderen Bizim Radyo şöyle diyor: «TKP'nin bu çağrısı, halkımızın çağrısı idi... Komünistler çetelere yazılıp cephelelere gittiler. Silâh fabrikalarında, demir yollarında çalışan komünist işçiler herkese örnek oldular. Komünist Partisi çetelerden zinde bir halk ordusu kurulmasını istedi... Halk Ordusu, eski düzen ordusu kaldıracaktı... Halk üzerinde bir ezme makinası olan eski devlet düzenini parçalayacaktı. Dahası vardı.. Bu halk ordusu derebeyliği kökünden kazıyacak, toprak dâvasını kökünden halletmek işi ne yardım edecekti...»

Komünist fikriyatın gelişmesine zemin hazırlayan ve bir zamanlar çıkardığı Kadro mecmuasıyla Kemalizmi maske olarak kullanan Sevkî Süreyya. Kendisi Komünist Çin liderlerinden Lin Piao'nun yakın arkadaşısıdır.

Bu ifadeler sarahatle göstermektedir ki, T. K. Partisi'nin vazifesi, Türkiye'deki millet düşmanlarına karşı, imanla karşı koyan milletin yıkılmaz mücadelesini, komünizm lehine çevirmek idi. Bunun için de ilk propaganda malzemesi olarak «Halk Ordusu» sloganının kullanıldığını görüyoruz. Komünist Partisi gerçekte Halk Ordusu'ndan derken Kızıl Ordunun özlemini duymuş, bunun propagandasını yapmış ve komünist iktidarda en büyük yardımcının halk ordusu (kızıl ordu) olacağını anlatmıştır.

Ne var ki, Milli Mücadele'de orduyu ve milleti kızıl orduya peşkeş çekemeyen hainlerin uşakları, bugün aynı teranelerle harekete geçiyorlar. Biz komünist değiliz amma, halk ordusu istiyoruz diyorlar. Bugünkü orduya burjuva ordusu diyorlar. Bu ordu lağvedilmelidir diyorlar. Direkt hücum edemeyenler, Sıkı Yönetimi bahane ederek orduya çamur atma yarışına giriyorlar. Aşağıdaki ifadeler, T. K. Partisi'nin tüzüğüne uygun olarak onun 50. yılında kaleme alınmıştır.

«Dünyanın her yerinde ordu mekanizması, emir kumanda zinciri ve teşkilatlanması bakımından hâkim sınıfların örgütüdür. (Proleter Devrimci Aydınlik, Ağustos 1970, Sh: 259).

Pekiyl soralım. Dünyanın her yerindeki ordu, hâkim sınıfların yani ezenlerin ordusudur da, Kızıl Ordu mu ezilen sınıfların yani işçilerin ordusudur? Dilinizin altındaki bakla bu olsa gerek. Zira «bugünkü orduların lağvını ve yerine işçi ve köylü milislerin silâhlandırılmasını isteyen» Komünist Partisi programından başka bir mânâ taşımamaktadır.

Son söz olarak aynı programın 41. maddesini zikretmemiz, Komünist Partisi'nin ordu üzerindeki çalışmalarını işaret eder. Bu madde aynen şöyledir: «TKP, ordu ve donanmada sistemli bir komünist propagandası yapar.»

BAŞKA BİR İHANET MADDESİ

Komünistler orduyu tahrip etmenin yanında milleti parçalamayı ve çeşitli grublara devlet kurmayı vadeder. Bu hususta T.K. Partisi programında şu madde yer alır.

Madde : 58 — TKP, kürtilere ve lâzırlara mukadderatlarını serbestçe tayin etmek ve arzu ederlerse devletten ayrılmak hakkını verir.»

Aynı din için, aynı devlet için ve aynı vatan için Yahudi ve Hristiyan saldırılarına karşı aynı cepheye omuz omuza çarpışan, kan döken öz be öz kardeşlerimizi bizden ayırıp Sovyet Rusya'nın peyki yapmak. İhanetlerin en büyüğü değildir de nedir? Özbekistan, Türkmenistan, Azerbaycan sözde müstakildirler. Ama kendi mukadderatlarını kendileri mi tayin etmiştir? Sovyet Rusya'dan bağımsız hareket etmek imkânına sahip midirler? Çekoslovakya'nın daha önceki işgali hangi bağımsızlık anlayışı ile bağdaşabilir?

Bugün Doğu'yu bizden koparmak isteyenler, Karadenizi bizden koparmak isteyenler yukarıda ki maddeyi açıktan propaganda etseler, daha yürekli, daha mertçe hareket etmiş olurlar. Biz de o zaman milletin kime rağbet ettiğini, Doğu'lu milletin evlâdının hangi fikre hürmet gösterdiğini öğrenmiş oluruz. Fakat, şunu ifade edelim ki, kullandıkları maskeler dahi kendilerinin iğrenç niyetlerini örtmemektedir. Ve her gittikleri yerde; Batı, Doğu vatanın her yerinde millettan ağır darbeler yemektedirler.

T.K. PARTİSİNİN DIŞARIYA ÇIKIŞI

1920 yıllarında yukarıda anlatıldığı şekilde teşekkül eden TKP bugün aynı faaliyetlerine devam etmektedir. Komünist Partisinin Türkiye'de yasak olması onu kuran hainlerin dışarıya kaçmalarına ve partiyi dışardan idare etmelerine sebep olmuştur.

Mustafa Suphi'nin, muhtariyet vadettiği Karadenizli millet evlâtları tarafından, Trabzon açıklarında imha edilmesiyle, Komünist Partisi yer altı çalışmalarına girmiştir.

Arka arkasına yapılan 1923, 1925, 1927, 1929

1917 Bolşevik ihtilâlinin güdücüsü, Yahudi Lenin görülmüyor. İlk Sovyet Prezidyumu'nun (meclis) 557 üyesinden 447 si safkan Yahudi idi. Türkiye komünistleri de aynı mecradan geliyorlar.

tevkifleri komünist faaliyetlere ağır darbeler indirdi. Bu yıllarda 1950'lere kadar yer altı ve yer üstü komünist faaliyetleri, T.K. Partisi sekreterliğine bir ajanı hazırladı. Bu Yakup Demir isimli bir hain idi. Yakup Demir'in hayatı; komünistlere göre, «Komünizm için sürdüğü savaşın tarihidir.» Yakup Demir'in TKP'nin başına getirilmesinin başlıca sebebi, «TKP'ni içten ve dıştan yıkmak, onu kötüdürümleştirmek isteyen provakatorlerden partiyl temizlemesi olmuştur.» (Bizim Radyo, 23. 8. 1970 yayını.)

1949'da İstanbul'da TKP Merkez Komitesi Sekreterliğine getirilen Yakup Demir, o günden bu yana Moskova'nın en mutemet bir ajanı olarak vazife başındadır.

Türkiye Komünist Partisi hakkında yazacak ve söyleyecek çok şey vardır. Ancak bunlar bir kitab muhtevası arzettiğinden bizi burada alâkalandıran tarafı bu parti'nin bugünkü faaliyet sahasıdır.

Şunu hemen ifade edelim ki, memleketimizde DKSK'nın ihtilâl provasından tutunuz da komünist militanların «demokratik üniversite, Halk Ordusu» isteyişlerine kadar bütün faaliyetleri T. K. Partisi tarafından direktif olarak verilmiştir. Bu direktifleri de su yüzüne çıkmış maske teşkilâtlar (DİSK, TÖS, TİP, DEV-GENÇ) harfiyyen yerine getirmektedirler. Bunun vesikaları aşağıdadır.

World Marxist Review'ın Ekim 1967, Nr. 10, 36. sayfasında Türkiye Komünistlerine şu talimat verilmiştir. «Komünistler radikal demokratik yeni bir kuruluş, Hür, Bağımsız ve Demokratik bir Türkiye için mücadele edecek, emperyalizm aleyhtarı her türlü siyasi görüşe sahip kimselerden müteşekkil demokratik bir millî cephe kurulması için çağrıda bulunmaktadır.» Bu talimatın yeni özelliği, Bağımsız ve Demokratik bir Türkiye sloganıdır. Bugün sokakları dolduran komünist hainlerin bağımsız ve demokratik Türkiye isteklerinin kaynağı her halde anlaşılmıştır.

Aynı şeyleri Komünist Bizim Radyo'da her gün talimat olarak yayınlamaktadır.

(Devamı 14. sayfede)

ANADOLU'NUN FETHİ

HAÇLI SEFERLERİNDEN DUMLUPINAR'A

3

Malazgirtte Bizans ordusunun müthiş bir bozguna uğraması, Anadolu'yu fethetme açığına hale getirmişti. Bizans imparatorluğunu ele geçiren Mik hail Dukas Romenos Diogenes'i öldürerek, Alp-Arslanla yapılan anlaşmayı hiçe saymıştı. Bunun üzerine Alp-Arslan Süleyman-Şah'ı Anadolu'yu fethetme memur etti. Süleyman-Şah beraberindeki Artuk, Tutuk, Danişmend ve Saltuk Bey gibi kumandanlarla Anadolu'nun fethine başladı. Birkaç sene içinde, Bizans Ordusunda mukavemet edecek güç kalmadı. Süleyman-Şah kumandasındaki ordular Üsküdar'a kadar geldiler ve yakında fethedilecek olan İstanbul'a hasretle bakıyorlardı. Anadolu Bizans'la Türkler arasında çekişme mevzuu haline gelmişti. Sanki bir ikramiye kazanmak isteyen iki güreşçinin durumunda idiler. Bizans'ın takatı tükenmişti. Süleyman-Şah oynamak istediği oyunlar, büyük kumandanın ustalıklı manevralarıyla boşa çıkarılıyordu. Bu durum, Bizans'ın son ümitlerini de suya düşürüyordu. Doğu Anadolu, Batı Anadolu, Karadeniz Bölgesi, Güney Anadolu, Antakya v.s. Süleyman-Şah ve diğer kumandanların cansiperâne gayretleri ve ustalıklı harp taktikleriyle teker teker fethedildi. Malazgirtten 5 sene sonra, artık bütün Anadolu Türklerin hakimiyeti altına girmişti.

Bu arada Malazgirtten bir sene sonra 1072 yılında Alp-Arslan bir suikast neticesi öldürüldü. Alp-Arslan'ın ölümü bütün müslümanlar üzerinde son derece tesirli oldu. Halife, bütün müslümanlara başsağlığı diledi. Alp-Arslan'ın yerine, idareyi ele alan Melik-Şah vezir Nizamülmülk ile fetihlere devam etti. Selçuklu-İslam imparatorluğu bir yandan güneye doğru, diğer yandan kuzeye, doğuya ve batıya doğru hızla ilerliyordu.

Nihayet 1077 yılında Sultan Melik-Şah, Anadolu Fatih Süleyman-Şah'a Anadolu hükümdarlığını veren fermanı imzaladı. Böylece başkent önce İznik olmak üzere Anadolu Selçuklu Devleti kurulmuş oluyordu. Süleyman-Şah hükümdarlık kendisine verilince bir ara Konya'da oturup, daha sonra, başkent olarak seçtiği İz-

nik'e gitti. (1080). Böylece avının yanına kadar sokulmuşlardı. Bir atımlık mesafede kalmıştı Bizans.

Süleyman-Şah sanki bir sıçrayışta avının üzerine varmak isteyen bir aslan misali idi. Başkent Konya'dan İznik'e nakletmesinin gerçek sebebi, hedefe yaklaşma arzusu idi. Bundan sonra Anadolu tamamen fethedilmiş ve hızla İslamlaştırılmakta idi. Millî kültür, Anadolu'ya yayılıyor, medeniyet Anadolu'yu değiştiriyordu. Türkler, fethettikleri yerde, en büyük kiliseyi camiye çeviriyor, kültür ve ideolojilerinin damgasını vuruyorlardı. Yerli Hristiyanlar hızla din değiştiriyorlardı. Veya göç ediyorlardı. Bu esnada, pek çok Türk getirilip, Anadolu'ya yerleştiriliyordu. 1084 yılı sonları ile 1085 yılı başlarında fethedilen Antakya kalesinde Hz. İsa'nın Havarilerinin toplandığına inanılan kilise camiye çevrildi. Cuma namazında, 120 müezzin birden Cuma ezanı okudu. Anadolu süratle değişiyor ve İslamlaşıyordu. Bu sırada hutbelerde, önce Halifenin adı, daha sonra Büyük Selçuklu Hakanının en sonra da Anadolu Selçuklu Hakanının adı okunuyordu.

1085 yılında Anadolu Fatih Süleyman-Şah yine kendi kardeşlerinden olan bir Türk kumandanının kötü neticesi neticesi yapılan harpte öldü. Bizans ordularının yıkamadığı bu yigidi bir kardeş kavgası yıkacaktı.

Yerine kardeşi Melik Davud, onun yerine de I. Kılıç Arslan geçti.

HAÇLI SEFERLERİ

Anadolunun fethi Bizans'ı olduğu kadar, Hristiyan âleminde de ürkütmüş, telaşa düşürmüştü. Anadolunun Türkler tarafından fethi, beynelmîl Hristiyan namına hayra yorumlanacak bir hadise değildi. Eğer, henüz doğuş halinde olan bu hareket silip süpürülmezse, Avrupa'ya da kurtarma imkânı kalmayacaktı. O halde, yegâne çare, Türkleri Anadolu'dan atmaktır. İşte, Kılıç Arslan I. in tahta çıktığı bu sıralarda, Hristiyan dünyasını telaşlandıran karıştıran ve hareketlendiren düşünce buydu. Kudüs'ün müslümanlar elinde bulunması, Hristiyan papazlarına tahrik imkânı veriyordu. Hristiyan halk, papazlar tara-

findan «Kudüs'ün kurtarılması» masalıyla tahrik ediliyordu.

Pierre l'Ermite adında bir Fransız keşişi tarafından 50.000 kişi toplanmıştı. Topal bir eşeğin sırtında Avrupa topraklarından geçiyor, geçerken de arkasındaki çapulcular gürûhu kalabalıklaşıyordu. Almanya'ya gelince, 50.000 tane de Alman serserisi katıldı. Balkanlara gelindiğinde bu sayı daha da kabarmıştı. O kadar vahşi idiler ki önüne gelen Hristiyan, müslüman kim çıkarsa kesiyor, soyuyor, şehirleri yağmıyorlardı. Bizans bile bu çapulcuları derhal Yalovaya geçirdi. Bunlar gûya Türklerin başkenti İznik'i ele geçirmek istiyorlardı. Fakat yollarını kesen Kılıç Arslan hepsini kılıhtan geçirdi. Ancak işe yarayanları esir etti.

Bu çapulcu gürûhunun ardından hazırlık bir Haçlı Ordusu gelmekteydi. 600. bin kişilik bu ordunun içinde, prensler, kontlar, duka'lar, şövalyeler sıra sıra dizilmiş, başlarında Godefroy de Bouillon olduğu halde Türkleri Anadoludan söküp atmak ve Kudüs'ü ele geçirmek için yürüyorlardı.

Bizans imparatoru Alexius Komnenos, bunlarla çabucak bir anlaşma yaparak Anadolu'ya geçirdi. Haçlılar, İznik'i muhasara ettiler. İznik'i müdafa eden Türk kuvvetleri sayıları kendilerinin den yüzlerce defa daha fazla olan bu sürüye İznik'i bırakıp geri çekileceklerdi ki; Kılıç Arslan'ın İznike yaklaştığı haberi duyuldu. Kaledeki Türkler, Haçlı sürülerine karşı dayanmaya karar verdiler.

Kılıç Arslan'la Haçlılar arasında cereyan eden bu çatışmada Kılıç Arslan bir meydan muharebesinin imkânsızlığını anladı. Zira kuvvetler bire on nisbetindeydi.

Bunun üzerine «Gerilla» harbine karar verdi. Ordusu ile geri çekildi. İznik Kalesi düştü. Esirler arasında Kılıç Arslan'ın zevcesi de vardı. Esirler Bizansa gönderildi. Esirlere iyi muamele yapıldı. Haçlılar ilerlemeye devam ettiler. Kılıç Arslan 30 Haziran 1097 de Eskişehir'de Haçlıları tekrar karşıladı. Kanlı vuruşmadan sonra, artık meydan savaşını bıraktı. Bundan sonra Anadolu yaylarında Türkler arasında «Çete Harbi» denen gerillâ muharebesi başladı. Yazın kavrucu sıcağı, 600. 000 Haçlı Ordusu Türk Ordusunu yıldırmadı. Kılıç Arslan yakaladığı yerde Haçlıları imha ediyor, geri çekiliyordu. Sadece 150.000 den ibaret olan Türk Ordusu, Haçlı sürülerinin leşlerini Toros yaylalarına sermiş, kuzgunlara beslenme imkânı vermişti. Bizi dalma arkadan vuran Ermeniler, fırsattan istifade ile Kilikya'da Ermenistan devleti kurdular.

Haçlı sürüleri Antakya'yı kuşatmak üzere Anadolu topraklarını terk ettiler. Sayıları yüz bine inmişti. Kılıç Arslan, 500.000 tanesini Toros yaylasına gömmüştü.

Haçlılar, Büyük Selçuklulara bağlı olan Antakya'yı kuşattılar. Kaledeki Türklerin kahramanca müdafaası yedi aydan fazla sürdü. Fakat bir Hristiyanın ihaneti, kalenin düşmesine sebep oldu. Zira bu hain Hristiyan, Haçlılara yol göstermişti.

Antakyanın ele geçirilmesinden üç yıl sonra 600.000 den 40. bine düşmüş olan sürü, Kudüs'e ulaştı. Fatimilerin elinde bulunan Kudüs, kısa zamanda düştü. Haçlılar görülmedik zulüm ettiler. 70.000 Müslümanı boğazladılar. Yollar şehid na'şlarıyla doldu. Haçlı orduları döktükleri kanlarla, kıpkızıl kana boyandılar.

Birinci Haçlı seferinden itibaren, Avrupa daha birkaç defa aynı seferleri tertip etti. Avrupa'nın meşhur kırılları, Kudüs'e ele geçirmek gayesiyle 8 defa harekete geçtiler. Her seferinde de, Türk ordularının yılmaz müdafalarıyla yok oldular. Fakat, Haçlıların müslümanlara yaptığı zulüm, asırların unutturamayacağı kadar, hunharca ve vahşice olmuştur. Açlıkla karşılaşan çapulcu sürüsü, Türklerin cesetlerini kızartıp yemişlerdir. Durumu tasvir eden Richard Le Pelerin, Chanson d'Antioche (Antakya Destanı) adlı eserinde Haçlıların hunharlığından bahsetmek zorunda kalmıştır:

«Asaletlü Pierre l'Ermite otağının önünde oturuyordu.

Kıralı Tufur bir çok adamlarıyla çıkageldi. Bunlar bin kişiden çoktular, açıktan bitmişlerdi.

«Asaletmeâb! Rahmet-i Rahman aşkına bize yol göster,

Zira açıktan, zayıflıktan ölüyoruz» dedi.

«Haydi, şurada ölmüş yatan Türkleri toplayınız,

Tuzlar, pişirirsiniz, pekâlâ yenir onlar.»

Kıralı Tufur: «Doğru söylüyorsunuz» dedi.

Otağdan ayrıldı, avenesini çağırdı,

Toplandıklarında on bin kişiden fazlaydılar.

Türkler yüzüldü, barsakları çıkarıldı.

Etlerden haşlama ve kepap yapıldı.

Bunu gören putperestler pek korktular,

Et kokusundan hep duvarlara dayandılar..

Yirmi bin putperest, bu aveneyi seyretti;

Ağlamadık Türk kalmadı.»

(Hayat Ansiklopedisi)

İşte Kudüs'ün ele geçirilmesi ve müslüman doğu ülkelerinin zenginliklerini soymak gayesiyle tertiplenen Haçlı Seferleri, Hristiyan âleminin, İslâm'a karşı haince kinini ve ihtirasını tatmin etme imkânı veriyordu. 1071 tarihinde Alp Arslan'ın Malazgirt zaferinin, Hristiyan dünyasında meydana getirdiği kin bir türlü dinmek bilmemiştir. Haçlı seferleriyle hedefe ulaşamayan Beynelmîl Hristiyanlık, daha başka metodu da uygulamayı ihmal etmedi. Bir yandan silahlı hareketlere devam ederken diğer taraftan da içten yıkma metodunu uyguladılar.

Selçuklulardan sonra millî tarihimizi zaferleriyle süsleyen ve Viyana surlarına millet ideolojisinin sancığını diken Osmanlılar, Haçlıları daha çok rahatsız etti. Artık kat'i neticeyi almak Osmanlıları Avrupa'dan daha sonra da Anadolu'dan çıkarmak şarttı. Bundan sonraki, Osmanlılarla Hristiyan Avrupa devletleri arasındaki mücadeleler bu kızgın haçlı ruhunun tahrik ettiği mücadeleler olacaktır.

Beynelmîl Hristiyanlık, bu tarihî kinini tatmin edebilmek için bazan açıkça harp meydanlarında Haçlı sürülerini tahrik etmeyi bazan da hileyi, suikastları, sabotajları denemiştir. Osmanlı sarayına giren cariyeler ve doktorların tarih boyunca yaptıkları sabotajlar, o korkunç haçlı ruhunun meydana getirdiği hadiselerden başka bir şey değildir.

Büyük padişahlarımızın ölümlerine karışan yahudi veya Hristiyan parmağı, 1071 Malazgirt Savaşının ortaya çıkardığı «Şark Meselesi'nin halli için planlanan ihanetlerin failidir. Bir Fatih, bir Yavuz bu haçlı veya beynelmîl Yahudiliğin müşterek arzularını tatmin için şehid edilmiştir. Hürrem Sultan, Şehzade Mustafayı aynı ihanet zincirine bir halka daha eklemek için öldürtmüştür. Fatih'in şehid edilmesi hadisesini Aşık paşazâde, Tarihinde şu beyitlerle zikreder:

«Tabibler şerbeti kim verdi hâne
O Han içti şarabı kane kane
Çigerim doğradı şerbet o Hânın
Hemin dem zari etti yane yane
Didi niçün bana kıydı tabibler
Boyadılar çigeri canı kane
İsabet itmedi tabib şarabı
Tımarları kamu vardı ziyane
Tabibler Hane çok taksirlik etti
Budur doğru kavil düşme gümane
Dua et Aşık bu han hakkında
Ki nur ü rahmete canı boyâne»

(Mufasssal Osmanlı Tarihi Cilt: 2, Sh: 611)

Bütün millî tarihimiz boyunca, beynelmîl Hristiyanlık ve Yahudilik, müşterek bir duyguyla, Şark Meselesi'ni halletmek için planlar düzenlemişler ve uygulamışlardır. Bu ihanetler, Osmanlı Devleti'nin ittihatçılar eline geçmesine kadar devam etmiş, ittihatçılar vasıtasıyla son ihanet te işlenmiştir.

Osmanlı Devleti'nin beynelmîl Hristiyanlık ve Yahudiliğin arzularına uygun olarak I. Cihan Harbine girmesine, kimi gafil kimi hain olan ittihatçılar, aracılık etmiştir.

Osmanlı Devleti, bütün millet düşmanlarının haince ittifaqlarıyla, I. Cihan Harbinden mağlub çıkarılmıştır. İşte beynelmîl Hristiyanlığın ve Yahudiliğin hedefi buydu. Bu da, böylece gerçekleşmiş oluyordu. Artık Osmanlı devletine, bir anlaşma dikte ettirmek lâzımdı. Bu anlaşma Sevr olacaktır.

Bütün vatan topraklarının, Amerika, Fransa, İngiltere, İtalya, Yunan v.s. bütün millet düşmanları arasında paylaşılması kararlaştırılmıştı ve derhal tatbikat safhasına konuldu. Anadolu köy köy, kasaba kasaba işgal edildi. Eskiden kuzuların meleştiği, çocukların civıladığı, kuşların uçuştugu bölgelerden, şimdi inilti, feryad ve ızdırıp yükseliyordu. Yanan evlerden canhıraş çığlıklar duyuluyor, kundakta süngülenen yavruların sessiz can verişleri yürekleri ürpertiyordu. Fakat hain palikarya, kahpe İngiliz, zalim Fransız durmaksızın zulmediyor, zulmediyordu. Bu müstevlî sürülerinin Anadolu'da yaptıklarını, ancak milyonluk haçlı sürüleri yapmıştı. Zaten bunlar da haçlı sürülerinin bir devamından başka birşey değillerdi ki!.. İşte bu müstevlîler gurubu, geçtikleri yeri mamur ise harabeye, ekili ise çöle döndürüyorlardı.

Ordular terhis edilmiş, silahlar, cephaneler alınmış mazlûm ve biçâre millet, kendi evlâdlarıyla başbaşa kalmıştı. Dost, düşman belli olmuştu. Güler yüz gösterenler, yaltaklananlar, artık ortada yoktu. Olmayacaktı. Gün bu gündü. İşte bu kara günde millet, yalnız kendi kendisinden yardım gördü. Bir de kardeş milletlerin duaları!.. naçiz yardımları... Bunun dışında kalan ideolojik düşmanlarımız, şimdi «Hasta Adamı» öldürmüşler, mirasını paylaşmakla meşguldüler.

Ama bütün bu kötü duruma rağmen, millet tamamen yok edildiği düşüncesinde değildi. Kaybolmayan, yokedilemeyen bir imanı vardı. Ve bu iman milletin yeniden haykırmasına, yeniden büyümesine ve millet düşmanlarını boğmasına vesile olacaktı. Ve oldu...

Millet etrafını çeviren ihanet bulutlarını parçalamaya, dağıtmaya ve yeniden mesut devirler getirmeye azmetti. Tam bir «Millet Harbi» diye adlandırılabilir «İstiklâl Mücadelesi» verdi. Topu, tüfeği, mermisi belki azdı, belki yoktu. Fakat iman sönmemişti. Ölmemişti. Senelerdir, düş-

man propagandasıyla küllenmiş imanı, darbelerle barutla, topla, tüfekle sanki yeniden kıvılcımlanmış, alevlenmişti. Genç, ihtiyar, kadın, erkek,

nine, bacı bütün millet olarak ayaklanıyor ve zalim Haçlı artıklarını boğmak üzere şahlanıyordu. Baltasıyla, kazması, küregiyle bir mücadeleyi yürütüyordu. Kılıç Arslan'ın Toros yaylalarında imha ettiği milyonluk haçlı sürülerinin artıkları, şimdi Kılıç Arslan'ın torunları tarafından sokak harplerinde yok ediliyordu. Karargâh, dağlarca, ovalarda değil, camilerde kuruluyordu. Şimdi, bütün millet bir orduydı. Bir caminin minberinde verilen emir, Alp Arslan'ın 1071'de Malazgirtte verdiği emirden, sadece kelime itibarıyla farklıydı. Ruh aynı ruh, iman aynı imandı. Ve dava, Anadolu'nun fethini engellemek isteyen zalim kuvvetleri kovma davasıydı. Alp Arslan'ın davasının devamı idi.

Bütün Anadolu, bir mayın tarlasına dönmüştü sanki. Düşmanlar ayak bastıkları her yerde milletin isyanıyla karşılaşılıyor, kaçmak mecburiyetinde kalıyorlardı. Milletin dudaklarında şu sözler sloganlaşmıştı: «Anadolu bize mezar olmadan düşmana gülzâr olmayacaktır.» Anadolu şehid

naşlarıyla doldu. Fakat düşmana gülzâr olmadı. Anadolu'nun doğusu, batısı, kuzeyi, güneyi her yer bayrak açmış, mukaddes bir mücadeleye başlamıştı. Zafer inancı tamdı. Her yerde toplanıyor, ve müstevlîlerin kovulması kararlaştırılıyor, mücadeleye and içiliyordu. Çeşitli bölgelerde, sürülen düşman askerlerinin kaçışları, hikaye şeklinde anlatılıyor, yavrulara kin ve intikamla karışık ninniler söyleniyordu. Bu millet ölmeyecekti. Anasına veda eden Mehmed'in yüreğinde bu iman vardı. Ellerini semaya kaldıran ninenin duasında bu inanç vardı. Bu millet ölmeyecekti.

Şimdi Anadolu, Millet ile Millet Düşmanları arasında mücadele mevzuuydu. Anadolu ya milletin vatanı ya da mezarı olacaktı. Bu ikisinden başka netice yoktu.

İşte bu mücadelenin neticelendiği yer Dumlupınardır. Dumlupınar, Anadolu'nun ebediyen vatanımız olarak kalacağını düşmana kabul ettirilmesidir. Dumlupınar, milletin zaferinin vesikasıdır. Bütün milletin, canıyla, malıyla, dişile, tırnağıyla, duasıyla katıldığı bir millet harbidir. Bu harbe çocuğu kucağında analar mermi taşımış, bu harpte gelinlikli bacılar mehmetçilerin yaralarını sarmıştır. Bu harpte sakallı dedeler siper yatmış, yedi yaşındaki yavrular zafer için çırpınmıştır. Bu harpte, bütün millet hücum etmiş, yalnız millet düşmanları kaçmıştır. Bütün Batı Anadolu Bölgesi Yunan Palikaryasının korkaklığına şahid olmuştur. Dumlupınar'da Anadolu yeniden fethedilmiştir sanki. Dumlupınar Millet İmanının yok edilemeyeceğinin belgesidir. (26-30 Ağustos 1922)

Alman subaylarının kumandası altında vatani korumak için can veren Mehmetçikler. Onların kan dökerek bize emanet ettiği mübarek vatan şimdi beynelmîl kuvvetlerin çiftliği haline getirilmektedir.

KOMÜNİST İHTİLÂL TEKNİĞİ

9

Komünist ilim adamları vardıkları «halkatier» komünist Partisi kararlarından alırlar. Laboratuvar tecrübeleri ikinci derecede gelir ve komünist Partisi tarafından güdülen politikaya uygun olarak tefsir şarttır.» (1)

Bu anlayışı, bir komünist şöyle ifade ediyor :

1938 de Stalin'in «Dialektik Materyalizm ve Tarihi materyalizm»nin yayınlanması dogmatizme bir belge getirmiş ve Marxizme katı bir şekil vererek XVIII yüzyıl materyalizminin düzeyine indirmiştir. Eski teolojilerden meydana gelen bu «ert-zatz» araştırma ve yaratıcılığın kolunu kanadını kırmıştır.

Bilimde ise, Marxizmin bu dogmatik bozulması, bir teorisinin değerini denemelere girişme imkanı verme ve yeni varsayımlara yol açma yeteneği bakımından değil, Stalin tarafından kanunlaştırılmış dialektik «çizgiler» katoloğuna uyup uymaması bakımından ölçtüren bir yola sürüklüyordu. İkinci dünya savaşından sonra biyoloji özellikle genetik sahasında yapılan tartışmalar, bu görüşlerin zararlarını açık bir şekilde göstermişlerdir. Zararlar bütün bilim kollarında görülmüştür. En az zarara uğrayan fizik olmuştur. İzafiyet teorileri, nice lik - Kuanta - fiziği ve bir burjuva bilimi sayılan sibernetik için ileri sürülen ideasyonun sibernetik için ileri sürülen idealizm hakkında yapılan sözde gürültülere rağmen ekonominin ve milli savunmanın acil gerçekleri idealist ve pozitivist olarak suçlanmakla beraber - fizikçilerin rahat bırakılmasına imkan vermişlerdir.

«İhtiyaçlar ve pratikle ilgisi bulunmayan bilim kollarında zararlar çok büyük olmuştur. Kimyada, biyolojide ciddi gecikmeler görülmüştür. İnsan bilimlerine gelince bunlar çok daha kabaca bir şekilde susturulmuşlardır Tarihçiler Etrüsk uygarlığını inceliyorlarsa rahatlıkla çalışabiliyorlardı. Fakat yakın tarihe yaklaştıkça, araştırmalar gittikçe zorlaşıyordu. Çünkü o anda bilim parti görüşlerine yerini bırakmak zorunda kalıyordu. Hatta kaynakların bile yok edilmesinden çekinilmemekteydi. Psikanaliz bir burjuva bilmi idi. Formalist olmakla suçlandırılan ve kırk yıl önce dil yapısının tahlil metodlarını bulmağa başlamış bulunan dilciler ekolü; ya susmak, yada Roman Jakopson, Brik, E. Kenbaum, Propp, Chklovsky gibi sürgün olmak zorunda kalıyordu. Ekonomi politikte son sözü Stalin söylüyor, başkasına aynı şeyleri tekrarlamaktan öte yapacak kalmıyordu. Psikolojiden sosyolojiye kadar, dogmatik katılık araştırmayı öldürüyor. Marxist olmayanların buluşlarını marxizme katmak engelleniyordu.» (2)

KOMÜNİZMİN TEMEL GÖRÜŞÜ İHTİLÂLDİR

Komünizm ne sadece materyalist bir inanç, ne dialektikçi bir düşünce tarzı, ne de bir ekonomi doktrindir. Komünizm sadece ve sadece ihtilâl psikolojisine dayanan bir doktrindir. Komünizmin özü ihtilâldir. Felsefi, mantıklı ve iktisadi nazariyeleri, sadece bu ihtilâlcî zihniyetli haklı, makul ve meşru göstermek için tezgâhlanmış fikir kırıntılarından ibarettir.

Azılı bir yahudi olan Marx, felsefi anlayışı

itibariyle idealist iken de ihtilâlcî, materyalist iken de ihtilâlcî idi. Marx'ın ilim (1) anlayışının aslı, ihtilâlcîliktir. «Kanlı kavga, yahut yok oluş» cümlesi, Marx'ı, Marxizmi ve komünizmi özetler. Gene Marx, «filozoflar şimdiye kadar dünyayı izah ile yetindiler. Biz ise dünyayı değiştireceğiz» diyordu. Bütün bunlar gösterir ki, ihtilâl zihniyeti Marx'ın kavram psikolojisinin ve sion ideallerinin mahsulüdür. Marx ihtilâl için hissetmiş, düşünmüş, yazmış ve harekete geçmiş, tiplik bir ihtilâlciden başka bir şey değildir. Filozofluğu, iktisatçılığı şişirilmiş bir şöhretin, yakıştırlma sıfatlarından ibarettir. Sisteminde yeni bir şey yoktur. Dialektiği Hegel'den; materyalizmi Fierbach'dan, ekonomisi nazariyelerini ise, D. Ricardo'dan almıştır. Marx'ın tek orijinalitesi bu aşırma bilgileri, ihtilâlcî bir zihniyetle birleştirmiş olmaktan ibarettir. Ve başarısı da buradan doğmaktadır.

Daha önceki bölümlerde komünizmin hedeflerini ve temellerini kısaca gördük. Toplumu temelden değiştirmek hayali, bu görüşlerin aslını teşkil eder. Komünizm ne toplumu ve ne de insanı başbaşa birer varlık olarak almaz ve anlamaz. Din, milliyet, aile, ahlak ve ideal gibi şahsiyetin ve toplumun esaslarına ölüm hazırlar. Doğru ve objektif düşüncenin insan şahsiyetinin temelleri olarak bildiği, din, milliyet, aile, ahlak, devlet ve ideal; komüniste göre bir uydurmadan ibarettir (1) İnsanla beraber var olan ve ancak insanın yok oluşu ile beraber yok olacak olan bu temelleri yıkmak, hayal eder. Bu iğrenç düşünce ise ihtilâl kelimesi ile ifade edilebilir. İşte sen siyasi veya ekonomik bir islahat değil, sosyal bir yıkılıştır. Bu adinin adisi iğrenç hayal yeni değildir. Marx'ın mensubu bulunduğu yahudiliğin korkunç hayâlidir. Bu hayal muharref Tivratta şöyle ifade edilmiştir. «Bak milletler üzerine kökünden yıkmak ve yeniden inşa etmek için seni seçtim.» Muharref Tivratta telkin edilen, ihtilâlcî vazife bütün devirler boyu, Yahudi ihtilâlcilerinin pusulası olmuştur. İşte Marx, bu meşum emri, 19. asırda yeniden uygulamaktan başka bir özelliğe sahip değildir.

Tarihin, ideallerin ve hayati menfaatlerin ayrılmaz bir birlik haline getirdiği milleti temelden sarsmak için beynelmilel yahudiliğin, komünizm gibi ihtilâlcî bir doktrine ihtiyacı vardı.

KOMÜNİZM İHTİLÂLDEN BAŞKA BİR METOD TANIR MI?

Komünist partilerinin zaman zaman sulhu (1), insancı (2), demokrat kılıklara büründükleri olur. Bazı safdiller de bu yalanlara kanarlar. Hele bu cahiller millet kaderine hakim idareci-ler ise, durum büsbütün berbat ve ümit kırıcıdır. Böyle bir gaflete düşmemek için kendi ihtarlarıyla komünizmin ihtilâlcî özünü hatırlamalıyız. Marx Manifestosunda «Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Onlar, hedeflerine ancak, mevcut sosyal şartları zorla devirerek ulaşmanın mümkün olduğunu açıkça ilân ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist ihtilâli korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri birşeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var (3) der.

İhtilâlcî bir psikolojiyi bundan daha net, nasıl ifade etmek mümkün?

Gene Marx der ki;

«Bugüne kadar, toplumda üste çıkan her sınıf, ele geçirdiği üstün durumunu bütün toplumu kendi mülk edinme şartlarına uydurarak,

sağlamlaştırmaya çalışmıştır. Proleterler ise, kendi eski mülk edinme tarzlarını da ortadan kaldırmadan, toplumun üretici güçlerine egemen olamazlar. Onların güven altına alacak ve sağlamlaştıracak bir şeyleri yoktur; ödevleri, daha önceki bireysel mülkiyetin bütün güvenlik ve sigoralarını tahrîp etmektir...

...Şimdiki toplumumuzun en aşağı tabakası olan proleterya, resmi toplumun üstüne konmuş bütün tabakaları havaya uçurulmadan davranıp doğrulamaz.» (4)

Komünizmin babası Marx'ın aynı manadaki itirafını, Lenin şöyle naklediyor:

«Muazzam bürokratik ve askeri örgütü ile, karmaşık ve yapay devlet makinesi, yarım milyonluk memur ordusu ve beşyüz bin askerlik öbür ordusu ile bu yürütme gücü, Fransız toplumunun vücudunu bir zar gibi kaplayan ve onun bütün gözeneklerini tıkayan bu korkunç asalak gövde, mutlak krallık çağında, yıkılmasında etkili olduğu feodalitenin batış devrinde kuruldu. «Birinci Fransız İhtilâli, merkeziyetçiliği», ama aynı zamanda, hükümet iktidarının genişliğini, niteliklerini ve aygıtını da» geliştirdi. «Napolyon, bu devlet mekanizmasını yetkinleştirme işini tamamladı.» Meşru monarşi ve Temmuz monarşisi, «bu mekanizmaya daha büyük bir iş bölümü eklemekten başka bir şey yapmadılar.»

«Devrime karşı mücadelesinde, parlamenter cumhuriyet, sonunda, eylem araçlarını ve hükümet iktidarının merkeziyetçiliğini, önleyici tedbirlerle güçlendirmek zorunda kaldı. Bütün politik devrimler, bu makineyi parçalayacak yerde, daha da yetkinleştirmekten başka bir şey yapmışlardır.» Altını biz çizdik.

«Sırasıyla, iktidar için mücadele eden partiler, bu muazzam devlet yapısının fethini, galibin başlıca ganimeti saydılar.» (Louis Bonaparte'in 18 Brumaire'i, 4. Almanca baskı, Hamburg, 1907, s. 98, 99) (5)

Görülüyor ki, Marx'a göre komünizm, daha önceki ihtilâller gibi mevcut devlet makinasını güçlendirmeyerek, aksine yıkacak; Ve bunu da zorla, şiddetle yapacaktır. İşte devrim... İşte ihtilâl...

Sulh, demokrasi, demokratik - sosyalizm, barış içinde bir arada yaşama gibi safsatalara inanmaları, gafletten uyarak kâfi işaretler, Marx'ın itiraflarında mevcuttur.

MARXİZM - LENİZM İHTİLÂLCİDİR (DEVRİMCİDİR)

Komünistlerin milletin fikrini karıştırmak için, ihtilâlcî hüviyetlerini gizlemeleri mutadır. Binbir insanî ve hürriyetçi maskeyi ustalıkla kullanırlar. Ve halkı bu sahte barışçılık ve demokratlıklarına inandırdıkları nisbette, ihtilâllere uygun ortam meydana getirirler. Böyle bir yanıma ise o milletin ölümünden önce geçirdiği sersemliğe benzer. Bu akibetten kurtulmak ve gerekli belgeleri vermiş olmak için Lenin, Mao, Komintern ve Komünist Partileri zirve konferansları kararlarına göre, ihtilâlcî taktiğin komünist düşüncesinin aslı ve özü olduğunu gösterelim:

(1) Komünistlerin dediklerine inanılabilir mi. Dr. F. Schwarz, Ankara. 1966.

(2) Sosyalizmin büyük dönemeci.

(3) Komünist Partisi Manifestosu. Marx, F. Engels. shf: 91-92.

(4) Komünist Partisi Manifestosu. Marx, F. Engels, Shf: 58-59.

(5) Devlet ve İhtilâl. Shf. 39, Lenin.

(Devamı var)

millî kültür lûgatçesi

İMAN NEDİR?

İman, lügatta, «mutlak tasdik» manasındadır. Habercinin haberine veya hüküm verenin hükmüne, yani herhangi bir şeye hiç tereddüd etmeden içten ve kesin olarak inanmak, onun doğru olduğunu kabul etmektir.

İslâm istilahında ise iman; Allah'a, Hazret'i Muhammed'in Allah'ın kulu ve resûlü olduğuna ve onun Allahü Teâlâdan alıp insanlara bildirdiği kat'i detillerle bilinen şeylerin gerçek olduğuna yürekten ve kesin olarak inanmak, bunların hak ve gerçek olduklarını kalb ile kabul ve tasdik etmektir.

Her iki tariften de anlaşılacağı üzere «ma'rifet» yâni bir şeyi sadece bilmek iman için kâfi değildir. Bilgi ile yetinmiye rek, onu kalben tasdik etmek şarttır. Çünkü «bilmek» herhangi bir şeyin, fert tarafından fiil haline getirilmeksizin, kişinin kalbinde bir anda belirivermesidir. Meselâ; aya bakar bakmaz, onun ay olduğunu bilivermek, peygamberin mucizesini görünce o anda kalbde onun peygamberliğinin bilgisinin belirivermesi böyledir. «Tasdik» ise, bir şeyi tercih edip yapmak neticesinde meydana gelir. İnanılması gereken şeylere kesin olarak inanmak, onları itiraf etmek, kabul etmek ve tam bir teslimiyetle bağlanmaktan ibarettir.

Bu izahlardan anlaşılacağı üzere «bilmek» ile «tasdik» arasında umumilik ve hususilik münasebeti vardır. Ma'rifet, tasdik'e nazaran daha şumullü ve daha geneldir. Tasdik ise daha özeldir. Zira nice kâfirler vardır ki, peygamberimizin doğru luğunu bildikleri halde mü'min sayılmazlar, çünkü kalblerinde tasdik yoktur. Tasdik olmayınca İmân'ın olmaz o da olmanınca insan mü'min sayılmaz. Bu ifadeleri Kur'an-ı Kerimin âyetleri de te'yit etmektedir:

«Kendilerine kitap verdiklerimiz o peygamberi öz oğulları gibi tanırılar. Öyle iken içlerinden bir gürûh kendileri bilip durdukları halde, yine mutlakâ hakkı gizlerler.» (1)

«Vaktâ ki âyetlerimiz böyle parlak olarak onlara geldi; «Bu apaçık bir büyüdür» dediler. Vicdanları da bunlara tam bir kanaat hasil ettiği halde zulm ve kibir ile yine bunları inkâr ettiler. Fesadçıların encâmı bak nice oldu.» (2)

İmanın lûgat ve istilah manalarını dikkatle incelersek, aralarında «tasdik» bakımından bir farkın olmadığını görürüz. Fakat kapsadığı mevzular ve iman hakikati bakımından aralarında genellik ve özellik farkı vardır. Meselâ: «Küfür ve zulüm iyidir» diye bir hüküm verilse ve bunu dinleyen bir kimse tasdik etse; dilci lere göre bu şahıs küfür ve zulmün iyiliğine iman etmiş olur. İstilahta ise bu sözler, küfürdür. Çünkü İslâm istilahına göre iman; Resulü Ekrem'in, Allahü Teâlâ'dan getirdiği kat'i olarak bilinen şeyleri tasdik etmektir.

İMAN

İMANIN ÇEŞİTLERİ

İslâm âlimlerine göre iman, icmalî ve tafsilî olmak üzere iki kısma ayrılır.

İCMALÎ İMAN

İnanılması gereken şeylerin tümüne birden ve kısaca inanmaya icmalî iman denir. Bu da «Kelime-i Tevhid» de ifadesini bulmaktadır. «Allah (C.C.) den başka ilâh olmadığına ve Hazreti Muhammed (S.A.S.)'in Allah'ın resûlü olduğuna» tam bir teslimiyetle inanmaktan ibarettir. Nitekim İslâmiyete yeni girmek isteğinde bulunan kimseye, Peygamberimizin zamanından günümüze kadar İslâm dini böyle telkin edilmiştir. Zaten İslâm dininde n min sayılabilmek için başkaca bir merasim de yoktur.

TAFSİLÎ İMAN

İnanılması lâzım gelen şeylerin hepsi ne çok açık ve tafsilatlı bir şekilde inanmaya tafsilî iman adı verilir. İmanın geniş şekli olan tafsilî iman üç dereceye ayrılır.

BİRİNCİ MERTEBE:

Hazreti Allah'a Resûlüne, bir de âhiret gününe iman etmektir. Burada icmalî imana «âhirete iman» da eklenmiş olduğu için ondan daha geniş olmaktadır.

İKİNCİ MERTEBE:

«Amentü»de ifadesini bulan; «Allah'a Meleklerine, Kitaplarına, Peygamberlerine, Âhiret gününe, Kadere yâni hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna, Öldükten sonra tekrar diriltilip Mahşere gönderilmeye» imân etmek ve beraberinde Kelime-i Şahadet getirmekten ibarettir. Bu, birinci mertebeye nazaran daha mufassaldır. Bunlara «İmanın Sartları» adı verilir. Peygamber Efendimiz de, «İman nedir?» sualine bu şekilde cevap vermiştir. (3)

ÜÇÜNCÜ MERTEBE

Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i Seriflerle Resulü Ekrem Efendimizin Allah'dan alıp tebliğ ettiği tevâtürle sabit olan şeylerin topuna, ayrı ayrı Allah ve Resûlünün isteği tarzda ve genişçe iman etmektir. Meselâ; namaz, oruç, zekât hac benzeri diğer emir ve yasakları, helâli, haramı, dinimiz de ne varsa hepsini teferruatlı bir şekilde bilmek ve tasdik etmektir. İmanın en geniş şekli budur. Bu tarz inanan bir kimse Allah'ın çok sevdiği bir kuldur.

TAKLİDÎ İMAN SAHİH MİDİR?

Delil istemekten ve araştırma yapmadan inanmaya «Taklidî iman» denir Bu şekilde inanan kimseye de «Mukallid» adı verilir. Mukallid anasından, babasından veya herhangi bir kimseden iman edilecek sebebiyle sevap alır ve cennete gider. Fakat kâinata, göklere ve yer yüzüne bakıp, onları tetkik edip, aklını kullanarak inamayı terkettiğinden dolayı günahkâr olur. Sayet bu şekilde inanmaya gücü yetmior sa, o zaman nazar ve istidlâli terkettiği için günahkâr da olmaz.

KALB İLE TASDİK DİL İLE İKRAR

İmanı tarif ederken kalb ile tasdik etmenin şart olduğunu belirtmiştik. Bir kim senin mü'min olup olmadığını bilebilmemiz için de, onun inanıp inanmadığını dili ile ikrar etmesi gerekir. İşte bu konuda mezhepler çeşitli görüşler ortaya atmışlardır. Bu görüşlerin en mühimleri şunlardır:

KERRAMİYENİN GÖRÜŞÜ:

Kerramiye mezhebine göre iman, sadece dil ile ikrardan ibarettir. İmanın rükûnü bir tanedir, o da sadece dil ile ikrardır.

Halbuki; dili ile ikrar eden bir kimse kalb ile tasdik etmezse insanlar arasında da mü'min sayılır ve kendisine dinin dün yaya ait hükümleri tatbik edilir, mü'min olma haklarından istifade eder, ölünce müslümanlar gibi namazı kılınır ve müslüman mezarlığına gömülür. Fakat bu kimsenin kalbinde tasdik olmadığı için Allah indinde kâfirdir ve cennete giremez. Ashu da bu kimse münâfıktır. Bir kimse kalbde tasdik olduğu halde dili ile ikrar etmiyorsa Allah indinde mü'mindir. Fakat, bilemedikleri için, müslümanlar nazarında kâfirdir. Ona, müslümanlara yapılan muamele yapılmaz.

İddialarını ispat için Kerramiye şunları sürmektedir:

Resulü Ekrem Efendimiz, onun saha besî ve daha sonrakilerin zamanında bir kimse Kelime-i Şahadeti dili ile söyleyince onun müslüman olduğuna hükmedilir ve kalb ile tasdik edip etmediği araştırılmazdı.

Bu iddiaya şöyle cevap verilir:

Eğer bu iddia doğru olsa münâfıkların da müslüman sayılmaları lâzım gelir. Çünkü onlar da dil ile ikrar etmektedirler. Halbuki münâfıkların müslüman olmadıkları bir gerçektir. Zira kalblerinde tasdik yoktur. Nitekim şu âyet-i kerime de buna işaret etmektedir:

«Onlardan ölen hiç bir kimseye ebediyen dua etme. Kabrinin başında da durma. Çünkü onlar Allah'ı ve Resûlünü inkâr ile kâfir oldular. Onlar fâsıklar olarak öldüler.» (4)

Gerçi Resulü Ekrem ve ondan sonrakiler dili ile ikrar edenlere mü'min demişlerdir. Fakat aynı zamanda münâfıklarda, dilleri ile ikrar ettikleri halde, münâfık demişler yâni onları müslüman saymamışlardır. Demek ki, sadece dil ile ikrarın tek rükûnü olamaz. Nitekim münâfıklar hakkında şöyle buyurulmuştur:

«İnsanlardan öyle kimseler vardır ki kendileri iman etmiş olmadıkları halde; «Allaha ve âhiret gününe inandık» derler. Halbuki onlar inancılar değildir.» (5)

Burada bahis konusu olan, Allah (C.C.) ile kulları arasındaki gerçek iman meselesidir. Yoksa bir kimse dili ile ikrar etse, ona müslümanlara tatbik edilen hükümler tatbik edilir.

(Devamı var)

- (1) El - Bakara Suresi, âyet: 146
- (2) En-Nemi Suresi, âyet: 13-14
- (3) Buharî: 2/37, Müslim: 1/1, Ebû Dâvud: 39/15, Tirmizî: 38/4, Nesefî: 51 İbnü Mâce: Mukaddime 9 Müsned 1/27
- (4) Et-Tevbe Suresi, âyet: 84.
- (5) El-Bakara Suresi âyet: 8

Komünist ihtilaline karşı

(Baştarafı 3. Sayfada)

Eğer 16 Haziran ihtilâl provaları olmasa idi, komünizmin bu adı manevralarını farketmeyeceklerdi. Ümit edilir ki bu ihtilâl provası, gafletteki siyasilerimizi uyarmaya yetsin. Ve ağızlarından düşürmedikleri ilerici-gerici kavgası, sol-sağ çatışması gibi manasız ve mesuliyetsiz teşhislerden kurtularak, toplumu korkunç bir komünist tehlikesinin sarmaya başladığını itiraf ederek, mesuliyetlerini idrak etsinler.

Millet komünizme karşı tedbir istiyor.

İman Yuvaları

(Baştarafı Sayfa 7 de)

Ancak bu dahil oluş, samimî bulunduğunu göstermeliydi. Amerika'dan yardım almak için buna ihtiyaç vardı. Nitekim Rusya İkinci Cihan Harbi esnasında Amerikan dostluğunu kazanmak için; kilise ve aile üzerindeki baskısını azaltmış, vatan ve milliyet duygularını istismara çalışmıştı. Böylece Amerikan efkârı umumiyesini kandır maya muvaffak olmuştur. Rusya bile bu yola saptığına göre, Türkiye için aynı yola müracaat mümkündür. Nitekim öyle yapıldı.

7 Ocak 1949 yılında İlahiyat Fakültesi açılması, aynı ay içerisinde imam-hatip kursları açılması kararlaştırılmış, 1 Şubat 1949 da ilk okullara din dersleri konulmuş. 1950 Martında Diyanet İşlerinin selahiyeti artırılmıştır.

Bu tavizler bile, müteassıp masonların asaplarını son derece bozmuş. Bazı localarda, ezan ve İslâm aleyhtarı konferanslar verilmiştir.

Nihayet D.P. nin iktidarı boyunca dinî müesseselerin ve bu arada İmam-Hatip Okullarının sayısı da artmış, bu artış 1960 dan sonra da devam etmiştir.

C.H.P. NİN A.P. YE BIRAKTIĞI MİRAS

1960 ihtilâlinin verdiği imkândan istifade ile İnönü İmam-Hatip Okullarının ilerlemesini durdurmaya çalıştı. Ve çareyi buldu. Zamanın Maarif Vekili İbrahim Öktem ve bir kısım mason maarifcisinin kaleminden, İmam-Hatip Okullarının sadece meslek okulu olarak kalması ve böylece gelişmenin önlenebileceği hesaplandı. Sevinilecek husustur ki, Türkiye'nin şartları bu modern donkişotlara aradıkları imkânı vermedi. İşte A.P. nin Maarif Bakanı Oğuz'un projesinin aslı budur. İnönü'ye bu projeyi tatbik imkânı vermeyen Allah'ın, Oğuz'a da böyle bir fırsatı vermediğini umuyoruz.

Yukarıdan itibaren izah ettiğimiz meseleleri gösteriyor ki, dinî eğitimi kösteklemeyi hedef alan kanaatler, bu milletin düşmanları tarafından maharetle telkin edilebilmektedir.

Tarihimiz cazip projelerin ekseriya milleti korkunç mağlubiyet ve ızdıraplara yuvarlamak için atılan ilk adım olduğunu göstermiştir. Bu sebepten A.P. nin mesul başlarına, telkin ve takdim etmeğe çalıştıkları projelerin nereden süzülüp geldiğini bilmeye, bilmiyorlarsa öğrenmeye davet etmek aklın icabı olmuştur.

Orhan Oğuz'un üzerinde durduğu proje, C.H.P. nin gerçekleştirmeye çalıştığı, komünistlerin alkışladıkları ve masonluğun asırlık plânına mutabık bir tasarıdır.

Bu tasarımı millet nefretle karşılayacaktır. Milletin sabrını imtihan etmeyiniz!

- (1) Lenin. Eserler. C. 35 Shf. 93.
- (2) Lenin. Eserler. C. 15. Shf. 371-372.
- (3) Gizli Komünist Belgeleri. Necdet Sancar. Ankara. 1966. Shf. 64.
- (4) Sovyetler Birliğinde ve Dış Ülkelerde Din Aleyhtarı Hareketler Moskova. 1933. Shf. 12-15-16.
- (5) Halk Günlüğü. Peking 12 Mayıs 1958.

Komünist Hareketin Tarihi

(Baştarafı Sayfa 9 da)

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ VE SIKI YÖNETİM

Bugün için Türkiye komünistlerinin ana faaliyeti şu merkezde toplanmıştır. Sıki Yönetim Mahkemesinin ve onun şahsında ordunun yıpratılması.. Sıki Yönetim yargıcı Alb. Başkaynak'ı ordudan istifa niyetine kadar götüren hakaretler T. K. Partisi ve onun sesi olan Bizim Radyo'nun talimatlarından başka bir şey değildir. Bunu kendi ifadeleriyle vesikalandıralım: «...Bugün bu duruma karşı savaş, Sıki Yönetim mahkemelerinde verilmiş bulunuyor. Sıki Yönetim terörü geriletilebildiği takdirde hem emperyalizmin hem ona bağlı iktidarın elinden Anayasa'nın demokratik ve bağımsız kalesi kurtarılmış olacaktır... Ulusal bağımsızlıktan, demokratik özgürlükten yana olan her yurttaş için, Sıki Yönetim terörünü geriletmeye ve askerî yönetim mahkemelerinde yargılananları kurtarmaya çalışmak ulusal ve anayasal görevleri yerine getirmek anlamında-

dır...»

İşçi, talebe, subay ve bütün millet evlatlarının nazarlarına sunduğumuz bu iğrenç talimatı gördükten sonra solcu avukatların neden mahkemeye hakaret ve tecavüzlerde bulunduklarını daha iyi anlamış oluyoruz. Talimatın devamı ise şu cümlelerle bitiyor: «10 Eylül tarihinde kuruluşunun 50. yıldönümü kutlanacak olan T.K.P 15-17 Haziran işçi gösterileri dolayısıyla, 17 Haziranda yayınladığı bildirisinde işçi sınıfının haklı savaşından yana durum takındıktan sonra iktidarın faşizme kayması neticesini belirtiyor ve bütün yurt severleri bu tehlike karşısında eylem birliğine çağırıyor.

TKP'nin bu doğru tesbitini doğrulamak yetmiyor. Bu doğru eylem politikasını uygulamak gerekiyor. Bunu başaramadığımız takdirde yarın daha zor durumda hareket etmek, daha kanlı bir terörle boğuşmak zorunda kalacağız.»

(Bizim Radyo: 4 Eylül 1970 yayını)

Bugünlerde sıkı yönetim mahkemelerinin ve komutanların tahkir edilmesi komünistlerin işi olmuştur. Sıki Yönetimin kaldırılması ile bu hareketler daha da kesifleşecek ve efkârı umumiye de millet ve ordu aleyhindeki faaliyetler hızlandırılacaktır. Şunu biliyorlar ki, 1961 Anayasasının vermiş olduğu haklardan istifade ederek bu güne kadar yapmış olduğu faaliyetler, mahkûm edilecek olursa, bundan böyle serbest hareket edemeyeceklerdir. Bunun için silâhla da olsa, kanlı da olsa talebe ve işçi hareketlerini tahrik ve komünist fikriyatı tahkim etmek niyetindedirler.

Bütün vatanseverlerin; subay, işçi, talebe ve milletin kendilerine karşı yönetilmiş olan bu silâhlı komünist tecavüzüne karşı uyanık olmaya mecbur olduğunu hatırlatırız. Millî irade ile iş başına geldiğini iddia eden hükûmetin de komünistlere karşı yegâne kale olan iman yuvalarını imha plânlarından vazgeçip, komünizmi yurt dışı etmelerini istiyoruz. Bu millî iradenin sesidir.

Doğan Avcıoğlu

(Baştarafı Sayfa 6 da)

lere uygun bir harekettir. Engels Londra'da bulunan Marx'a, Almanya'dan, «Kitaba bol bol istatistik doldur. Zira istatistik yalan da olsa herkesi inandırır» diye yazar. Avcıoğlu da aynı tavsiyeye uymuş ve bol bol istatistik, rakam v.s. doldurmuş. Böylece, bütün bilgisini rakamlara bağlayan, hadiselerle düşünmeden inanan insanları kandırabileceğini zannetmiş.

Zaten, Lenin de okuma - yazma denince ne kastedildiğini açıklamaktadır. Yuri Allenkov adında bir Rus yazarı Lenin'in bu husustaki görüşlerini kendi ağzından şöylece nakletmektedir: «Her halde siz de biliyorsunuz, umumiyetle benim, entellektüel lere karşı herhangi bir sempatiyim yoktur. Bizim «okuma - yazma bilmezliği ortadan kaldırma» sloganımız, yeni aydınlar yetiştirmek arzusu gibi yorumlanmamalıdır. «Okuma - yazma bilmezliğin ortadan kaldırılması» her köylünün, her işçinin kendi başına, başkasının yardımına muhtaç olmadan bizim kararlarımızı, emirnamelemizi ve beyannamelerimizi okumaları için gereklidir. Tamamiyle pratik bir hedef. İşte hepsi bu kadar.» Görülüyor ki, okuma yazma, sadece komünist şeflerinin direktiflerini anlayabilmek için öğreniliyor. Halbuki mühim olan okumayı bilmek değil, okuyacağı şeyin ne olduğudur. Türkistanlı'nın hayatında hiçbir değişiklik yapmıyorsa, bu okuma-yazmanın mânâsı nedir? Asıl düşünülecek mesele budur. (50. yılında Sovyet Rusya, Shf. 20).

Avcıoğlu, Rus veya Amerikan basının dan iktibaslar yaparak Türkistanı, anlayacağına, Türkistandan kaçıp gelen, mazlum insanları dinleseydi. onların ızdırabına kulak verseydi, daha doğru bilgiler nakledecekti?

MİLLÎ Mücadelemizin STRATEJİSİ

3

Mücadelenin seyri yani müdafaa, geri çekilme veya hücum sırasında politik, ekonomik, askeri mücadele şekilleri bu seyre uygun vaziyetler alırken ideolojik mücadelede bir istisna görülür. Düşman kuvvetlerin bize nazaran üstün olduğu şartlarda strateji zaruri olarak müdafaa stratejisidir. Ve gayesi taarruz için gerekli şartı bize temin etmektir. Düşmanı yormak, ıkmal kaynaklarından uzaklaştırmak, parçalamak ve sonra sürpriz hücumları ile parçalanan düşman kuvvetlerini yok etmek, üstünlük bize geçesiye kadar buna devam etmek... Üstünlük bize geçesiye kadar umumî bir taarruz ve yok etme harbine girmemek, askeri mücadelenin temellerini teşkil eder.

İdeolojik mücadele ise mücadelenin vasıl olduğu seyir hangi halde bulunursa bulunsun daima taarruzdur. Düşmana en küçük bir hak verici değildir. Politik sahada geri çekilmeler, propaganda yapabilecek değişiklikler veya askeri sahada tatbik edilen hareket tarzı ne olursa olsun ideolojik propaganda kesilmez ve müdafaaaya çekilmez, düşman ideolojilere en küçük bir müsamaha tanımaz. Haklı olan bir tek ideoloji vardır. Haklı ideoloji kendi dışında hiçbir ideolojiye hak tanımaz, aksi halde kendisi ile tezada düşmüş olur ve yok oluşunu kendisi hazırlar.

İnkılâbcıların en büyüğü, politik ve askeri hareketin en ümitsiz zamanlarında dahi ideolojik propagandadan (mücadelenin) vaz geçmemiştir (İdeolojik taviz) doktrinden taviz vermemiştir. Su halde ideolojik mücadele - propaganda hiçbir tahdit kabul etmez. Ne muhtevasında bir eksilme, ne hasma bir hak tanıma, ne de mücadelerde yavaşlama olmaz. Bu hayatî noktaları hülâsa edelim: 1. (İdeolojiden) Doktrinden taviz verilemez. 2. İdeolojik propaganda hiçbir şartta kesilmez. 3. Düşmanlara hiçbir zaman haklı oldukları söylenemez, hak tanınmaz. 4. İdeolojik mücadele daima taarruzdur. İdeolojik mücadelede müdafaaaya çekilmek yıkılmak demektir.

5. İNKILÂBİN SEYRİ İÇİNDE DALGALANMALAR

İnkılâb netice itibarıyla iki ideolojik kuvvet arasında vaki mücadele demektir. Bu sebepten inkılâbın seyri kuvvetler arasında çarpışmanın neticelerine göre taarruz veya müdafaa seyri içinde bulunur. Geri çekilme de müdafaaın bir devamıdır. Bozgun hali ise tam bir yok oluş hali demektir. İnkılâb kuvvetlerinin, düşman kuvvetler tarafından yok edilmesi veya büyük bir kısmının yok edilmesi yahut düzenli irtibatsız geri çekilmesidir. Bu şartlar altında mağlubiyet bozgun demektir.

Şu halde inkılâbın dalgalanmaları, müdafaa, taarruz, geri çekilme, safhalarına varabilir. İnkılâbın seyri mücadele şekillerine ve taktiklerine, teşkilatlanmalara tesir eder. Ancak ideolojik mücadelenin temel karakteri değişmez, daima aynı kahr. Mücadele organik bir bütünlük arzeder, demistik. Değişik mücadele şekillerini ve vasıtalarını aynı gayeye yöneltir. Ancak bu vasıtalar ile harbin kullanılışı arasında

nasıl bir münasebet olduğu meselesi doğru çözümlenmelidir.

Politik vasıtaların kullanılmasından askeri vasıtaların kullanılmasına geçiş hangi şartlar altında olur? Harp eğer, politikanın son vasıtası ise, bu son vasıtanın kullanılışının şartları nelerdir?

Daha evvelki kısımlarda mücadelenin organik bütünlüğünü gördük. Ve ideolojinin politikasının değişik mücadele vasıtaları ve şekillerini aynı hedefe varmak için, ahenkli olarak birleştirdiğini biliyoruz. Bu psikolojik, ekonomik ve askeri vasıtaların beraberliği de demektir. Her mücadele şekli aynı zamanda psikolojik, ekonomik ve askeri bir mücadele şekline de tekabül eder. Mücadele şekillerinin organik bütünlüğü prensibi ile harbin, politikanın en son vasıtası olduğu prensibi nasıl birleştirilebilir? Harbin en son mücadele vasıtası oluşu ile mücadele şekillerinin organik bütünlüğü arasında ilk bakışta gözükten tenakuz, görünüştedir. Zira mücadelenin bütün devreleri esnasında psikolojik ve askeri vasıtalar aynı derecede yer kaplamazlar. Mücadelenin belli bir noktasına kadar, mücadelenin psikolojik mücadele olduğu bariz, askeri karakteri gölgede kalır, veya kalmış olabilir.

Mücadelenin belli bir anından sonra mücadelenin askeri karakteri belirir. İşte bu belirme anı ise harptir. Buna psikolojik mücadeleden, askeri mücadeleye geçiş adını (yukarıdaki izahatın ışığında) verebiliriz. Demek ki psikolojik mücadeleden harbe geçiş, gölgede kalan askeri mücadelenin tam manasıyla belirmesi anında olmaktadır.

Simdi şu sorunun cevabını verelim: Askeri mücadelenin psikolojik mücadele içinde tebarüz etmesi, stratejik dalgalanmalardan hangisine tekabül eder? Bu savunmadan saldırıya geçiş demektir. Ve inkılâb savunmadan saldırıya geçmek demektir.

Savunmadan saldırıya geçiş anı, hasım kuvvetlerin çözülme, zavıflamada en son noktaya çıktığı, kendi kuvvetlerimizin ise kudretinin her vönden en üst noktaya vardığı andır. Saldırının hedefi, düşman kuvvetlerini imha veya kendi irademiye tabi hale getirmektir.

Şu halde, psikolojik mücadeleden askeri mücadeleye geçişin başarısı, yahut politikanın son vasıtası olan harp, kuvvetler arasında tezadın en son noktaya çıktığı, düşmanın zavıfladığı inkılâpçı kuvvetlerin kudretinin en son noktaya çıktığı, an ortaya çıkar. İc savasta bu ayaklanmanın yapıldığı, ihtilallerde darbenin yapıldığı anı teşkil eder.

6. MÜCADELE ŞEKLİNİN EHEMMİYETİ

Mücadele, değişik mücadele şekillerinin ve vasıtalarının ahenkli, seyyal, mücadele içindeki yerleri devamlı değişen bir

terkibinden ibarettir. Hiçbir mücadele şekli ve vasıtası, mücadelenin nihai gayesini tek başına gerçekleştirmeye kâfi gelmez. Meselâ psikolojik harp tek başına mücadelenin gayesini temin edemez. En müessir psikolojik mücadele taktikleri, ancak fiili kuvvet kullanmakla netice elde edilebilir. Aynı durumun aksi de doğrudur. Yani hiçbir mücadele şekli, vasıtası veya taktiği asla küçümsememelidir. Her taktik, her mücadele şekli veya vasıtası mücadelenin seyri içinde diğer mücadele şekilleri ile beraber kıymetlidir.

Mücadelelerin objektif, dinamik ve ilmi bir tahliline dayanmayan tetkikler, basit bir taklit ve kıyas hududunu aşmamakta ve bu kıyasî bilgi kırıntıları yanıltıcı olmaktadır. Bu bilgi kırıntıları en tehlikeli tarzda, tecrübesiz millet mücadelesini sendelemektedir.

Başarı kazanmış bir hareketin, bütün başarısını belli bir mücadele vasıtası ve şekline bağlayıvermek hatası, sakınılmak gereken hatadır.

Stratejinin çare bulmaktan ibaret olduğu bilinir. Her çare, yani kuvvetlerin kullanılış şekli değişmez ve sabit değildir. Aksine mücadele şekilleri, kuvvetler arasındaki tezadın o anki müsahhas zarureti-ne tekabül eder.

Bir mücadele şeklinin, mücadele içindeki yeri inkılâpların sathî bir incelenişi ile ortaya çıkarılamaz. Her mücadele şekli ve vasıtasını mücadelenin seyyal atmosferi içinde ve mücadelenin tabii olduğu kanunların ışığında anlayabiliriz.

Her mücadele şekli ve vasıtasının o anki ehemmiyetini şu hususlar tayin eder.

1 — İnkılâpların kuvvet, imkân ve vasıtaları.

2 — Düşmanın kuvvet durumu, imkân ve vasıtaları.

3 — Halkın inkılâp kuvvetlerine olan bağlılığının derecesi.

4 — Memleketin içinde bulunduğu siyasî rejim.

5 — Beynelmîlî politik vaziyet.

Her başarılı mücadele, daima bu zaruretlere intibak eden ve kuvvet muvazenesini mücadelenin o anki şartlarına uyan ve kuvvet muvazenesini kendi lehine çevirmeye yarayan mücadele şekillerini isabetle ortaya koymuştur.

Su halde hiç bir mücadele şeklinin, ne ehemmiyetini küçümsemeli, ne de mübalağa etmelidir.

Mücadele şekillerinin daima değiştiğini unutmamalıdır.

(Devamı Gelecek Sayıda)

YENİDEN MİLLÎ Mücadele

ideolojiler kavgasından akisler

Verilen Tavizler Yahudiye Doyurmaz

İsrail Paramentosunda çıkan kavgadan sonra Beynel-mil Yahudiliğin aylardır hazırladığı barış görüşmeleri tekrar suya düşmüşe benzemektedir.

Dünyayı Mülk, milletleri köle olarak kullanmak isteyen yahudiye Amerika'daki ve Rusya'daki biraderlerinin Müslüman Araplar adına hibe ettikleri haklar az gelmiş ve bu haklara rıza gösteren milletvekilleriyle tavizi ihanet olarak adlandıranlar kavgaya başlamışlardır.

Bu hadise bizim gayri millî basında küçük bir haber olarak geçiştirilmiştir.

Bu haber bazı gözlemciler tarafından basit bir kavgaya manalandırılırken biz bu hadiselerin ardındaki gerçeği açıklayalım.

Bu kavgaya Teyratın emirlerinden zerrece taviz vermeyen kızgın Yahudi Moşe Dayan grubunun yahudi davasının ne kadar kararlı olduklarını gösterir.

Bilindiği gibi Muharref tevat Yahudiliğe Nilden Fırat'a kadar olan araziye mülk olarak vermiştir. Bu mülke sahip olmak için her türlü hareketi mubah olarak ilân eden tevatın bu husustaki emri İsrail meclisinin kapısına işlenmiştir. Bu cümle aynen şöyledir: «Nilden Fırat'a kadar olan araziye sana mülk olarak verdim.»

Bu hükmü her gün meclise girerken gören bir yahudi parlamento üyesinin barış anlaşmasının alınan topraklar geri verilecektir şeklindeki maddesini kabul etmesi gayet tabii mümkün değildir. Yukarıdaki cümleden de anlaşılacağı üzere Yahudiliğin asıl gayesi yalnızca işgal ettiği toprakların elde tutulması ve müslüman arapların İsraili tanıması değildir. Yahudinin asırlardır bağlı olduğu ideolojisinin bu husustaki emri açıktır. Kesindir. Bütün Filistin, Suriye, Ürdün'ü ele geçirmek ve Fırat'a kadar açılmaktır. Bu toprakları elde etmek için hiçbir zaman sınır kabul etmeyen Yahudilik taviz verenleri de ihanetle suçlayacaktır.

İsrail meclisindeki son kavgaya bütün dünya yahudiliğine bir ihtardır. Dolayısıyla Amerikan ve Rus Yahudiliğine «alınan topraklar verilmez bu maddeyi çıkarın» şeklinde bir tembihtir. Moşe Dayan grubu karşısındaki hız bin Başkanı Goldon Mair isimli caninin Amerikan «C.B.S.» televizyonunda verdiği beyanat çok manidardır. Moşe Dayan'ın tavizkâr diye suçladığı bu yılan hareketinin taviz olmadığını söylüyor ve şöyle diyor:

«Bizim bu günkü kavgamız «savunabilir sınırlar» elde etme kavgasıdır. Tanınmış, kabul edilmiş güvenli sınırlar arıyoruz. Eski sınırlarımız böyle değildi? İsrail'in kazandığı topraklardan geri çekilmeyi kabullenmesi için Arapların bizim arzularımızı kabullenmesi gerekir. Dolayısıyla bu şartlar altında İsrail'in işgal ettiği topraklardan geri çekilmesi mümkün değildir.»

Şu şaşmaz bir gerçektir. Göstermelik barış görüşmelerinde verilen tavizler yahudiliği asıl emeline ulaşmaktan geri koyamaz ve yahudiye doyurmaz.

Dolayısıyla Müslüman Arapların başında Amerikan ve Rus Yahudiliğine satılmış bu ajan hareci-

ler bulunduğu müddetçe Yahudilik Muharref Teyrat'ın vadettiği toprakları alacaktır. Nasır denen ajan Yahudilerle aynı masaya oturmakla bu işgallerin meşruiyetini çoktan kabullenmiştir. Dolayısıyla hainlerin ve ajanların yahudi ile mücadele etmesi asla mümkün değildir. Yahudiye durduracak tek güç milletimize asırlardır zafer getiren Sağ ideolojiye tam bağlı millî kadrolardır. Bu kadroların mücadelesi yalnız Orta Doğu'da değil; Bütün Müslüman ve Müslüman Türk illerinde devam eden Millet düşmanlarının Emperyalizmine son verecektir.

Eğitim Tasarısına karşı Milletin protestosu artıyor

Orta Öğretimi islah gayesiyle 8. Eğitim Şurasına sunulmak üzere hazırlanan Eğitim tasarısı sert tepkilerle karşılanmıştır. Tasarının bilhassa İmam-Hatip Okullarıyla ilgili bölümü yurdun muhtelif yerlerinde yapılan toplantılarla tenkit edilmiş ve bu tasarının geri alınması istenmiştir.

Bilindiği gibi hazırlanan bu tasarı İmam-Hatip Okullarını dolaylı yoldan kapatmak neticesini doğuruyordu.

Bu protestolar cümlesinden olarak Adana'da da bir toplantı tertip edilmiştir Türk Ocakları salonlarında yapılan bu toplantıya çevredeki bütün milliyetçi teşekküller ve ileri gelen şahıslar katılmışlardır.

Yapılan bu toplantıda hazırlanan tasarı protesto edilmiş ve tasarının geri alınması için gerekli temaslara yapmak üzere bir komisyon kurulmuştur. Kurulan bu komisyon ilgililerle temaslara yapacak ve milletin bu meseledeki tutumunu anlatacaktır.

Ruhban Okulu, azınlık mektepleri, misyoner okulları hakkında hiçbir hüküm ihtiva etmeyen bu tasarının, milletin göz bebeği ve ümit kaynağı İmam-Hatip Okullarını kapatmaya matuf hükümler ihtiva etmesi calibi dikkat bir husustur. İşte bunun için tepkiler gün geçtikçe artmaktadır.

Sinop Savcısı kanunsuzluk yapıyor

Mesullerin sözlerine bakılırsa Türkiye'de kanun hakimiyeti vardır. Bize kalırsa Türkiye'de kanunların değil, kanunları kendilerine maske yaparak saltanat süren bir takım menfaatçilerin saltanatı mevcuttur. Ve bunlar tam bir keyfîlik içindedir. İşte bir misal:

İstanbul'da yayınlanan ve bütün kanunî formalitelerini yerine getirmiş bulunan Yeni-Gen Millî Mücadele Mecmuası ve bu mecmuayı tanıtmak üzere Sinop'a gelmiş olan mensupları Sinop Savcısının keyfî tutumu ile karşılaşmışlardır. Mecmua hakkında toplatma kararı olmadığı halde mecmualar müsadere edilmiş ve mensupları da haksız yere saatlerce nezarete bekletilmiştir.

Bizzat kanun adamları kanunları çiğnerse bu işin sonu nereye varır?

Yunanistan kime karşı silâhlanıyor

YUNANİSTAN KİME KARŞI SİLÂHLANIYOR?

Son günlerde Yunanistan askerî gücünü kuvvetlendirebilmek için alabildiğine silâhlanmaktadır. Bir Nato üyesi olan Yunanistan, Nato ve Amerika'dan aldığı silâh yardımlarının haricinde kendi imkânlarını tahrik ederek Fransa'dan ARMX-30 tipinde 50 adet tank satın almak için teşebbüse geçmiştir. Böylece Yunanistan kara kuvvetlerini son model tanklarla kuvvetlendiriyor. Açık ve gizli olarak askerî kuvvetlerini artırıyor.

Hatırlanacağı üzere, 5-6 ay evvelinde Yunanistan'ın, Fransa'dan 4 hücum bot, İngiltere'den 3 harp gemisi, Almanya'dan 4 denizaltı, yine Fransa'dan 30-35 adet «Mirage» tipi uçak satın aldığını haber kaynaklarından öğrenmiştik.

Yunanistan'ın, silâhlanma ve askerî gücünü artırma yolundaki gayretlerini tarihin derinliklerine inerek görmek lâzımdır. Yunanistan'ın büyük emeli (1) ve değişmez stratejisi şudur. Anadolu'nun işgali ve Hristiyanlaştırılması...

Beynelmillel Hristiyanlık tarih boyunca bu gaye için çalışmış ve bugün de aynı gaye için çalışmaktadır. Batı Trakya ve Kıbrıs'taki kardeşlerimiz, hep aynı gaye için yok edilmeğe çalışılmaktadır.

Bugün beynelmillel hristiyanlık, silâh kuvvetiyle Yunanistan'ın askerî gücünü kuvvetlendirirken, Türkiye'deki beşinci kolları vasıtasıyla milletimizden kıymak savaşını sürdürmektedir. Fener Patrikhanesi, Ruhban okulları ve

misyoner yuvaları, v.s. bu savaşın öncü kuvvetleridir. Yunanistan'ın silâhlanmasına karşı ve içimizdeki beşinci kolları üzerinde ciddi bir kontrolün olmayışı milleti düşündürmektedir. Hristiyanlık tarih boyunca daima zaafılarımızı yakalayarak bizi kahpece vurmuştur. Şimdi de zayıf bir anımızı beklemektedir.

Bu silâhlanmanın hedefinin Türkiye olduğu unutulmamalıdır. Bunu teyit edecek vakıalar yukarıda belirtildi. Adalar da burnumuzun dibine kadar sokulması ve Fransa'dan yeni aldığı tanklarla Batı Trakya ya yeni bir zırhlı tugayının kurulması neyin ifadesidir? Bu konu üzerinde ciddiyetle durulmalıdır.

Türkiye'nin jeopolitik ve ideolojik durumu kuvvetli olmamızı gerektirmektedir. Aldığımız askerî yardımlar, memleketin geleceğini garanti altına alamaz. Yardım yapan devletlerin ideolojik ve politik durumu buna imkân vermez. İdeolojik yapılarımız tezat halindedir. Fransa, İngiltere, A.B.D., Almanya gibi devletlerin alabildiğine Yunanistan'a yardımının ancak bu kanuniyetle izahı mümkündür. Yani aynı ideolojik yarıya sahip ideolojik yapıya sahip oluşlarıdır.

Durum böyle olduğuna göre millî harp sanayimizi bir an evvel kurmak ve sanayimizi gayri millî unsurların vurgun vasıtası olmaktan çıkarıp, milletin hayat müdafaasına göre düzenlemek, ezeli düşmanlarımızı karşı varlığımızı korumanın tek şartıdır.

Milliyetçiler tahliye edildi

Işık Mühendislik Okulunda cereyan eden hâdiselerden dolayı tevkif edilen Abdülkadir Akpınar ve Kâzım Korkmaz 4 Eylül 1970 tarihinde yapılan mahkemelerinde tahliye edilmişlerdir.

Kâzım Korkmaz ve Abdülkadir Akpınar 11 aydan beri mevkuf bulunuyordu. İçlerinde bir ermeni çocuğunun da bulunduğu silâhlı bir grubun baskınında, okullarını müdafaa ederken, meydana gelen hâdiselerde ölen Gürbo'nun oğlu Mehmet Cantekin'in ölümüne, komünist iftiralarıyla adları karışmıştı. Ve tevkif edilmişlerdi. Mahkemeleri bir müddet İstanbul'da devam etmiş, daha sonra emniyet mü-lâhazası ile, Sivas'a nakledilmişti, Sivas'ta yapılan ikinci

mahkemelerinde, nöbetçi mahkeme 2. Ağır Ceza tahliyecileri ne karar vermiştir.

Sivaslılar ve civar kasaba ve köylerden gelen büyük bir kalabalık millete bağlı talebelere büyük tezahüratta bulunmuşlardır. Bütün kalabalık, «Yaşasın Yeniden Millî Mücadele» diye bağırarak, hep bir ağızdan SANCAK ve MİLETTAR marşlarını söylemişlerdir. Köylerden gelen köylülerimiz, davullarla beraber geldikleri için, Sivas tam bir bayram havasını yaşamıştır.

Tahliye edilen milliyetçi talebeler: «Adaletin tecelli edeceğine inanıyoruz. Bütün komplolar geri tepecektir. Millî Mücadelemiz mutlaka muvaffak olacaktır» demişlerdir.